

พิ ม ๗ ค ๑
สำนักพิมพ์

พันธ นาคินทร์

พันธกรรมจากอดีต ลิขิตรักแห่งปรตยุบัน

กวิน

๑

“ทำอะไรอยู่จ๊ะ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นทำให้หญิงสาวซึ่งสวมชุดผู้ป่วยหันกลับมามอง ดวงตากลมโตลึ้นน้ำตาลดูเลื่อนลอยกวาดมองผู้ถามไล่ตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมาจนถึงใบหน้า ปลายนิ้วที่กำลังม้วนผมตนเองเล่นหยุดหนึ่ง ริมฝีปากบางเข้มแน่น เมื่อเห็นว่าคนถามซึ่งเป็นหญิงสาวสวมชุดขาวถือกระดาษเงินตรงมา

“ไม่กินยานะ” เธอไม่ตอบคำถามแรกแต่เลือกบอกแบบนั้นออกไปนั่งขัดตัวจนสียเล็กแล้วพยายามถอยหลังหลบเมื่ออีกฝ่ายวางกระดาษลงใกล้ๆ พร้อมย่อตัวนั่งลงบนพื้นข้างๆ

“นางฟ้าบอกแล้วไงคะ จะเป็นเด็กดีต้องกินยานะ”

“ไม่ๆ เจ้ามิใช่สุรางค์รีนางฟ้า เป็นยักษ์ชายัดเยียดโอสถพิษ” เธอยืนยัน ทำท่าจะปิดด้วยบรรจุมืดยาทิ้ง

คนอ้ำตัวว่าเป็นนางฟ้ารีบฉวยถ้วยยากลับมาแล้วยิ้มหวานต่ออรอนใหม่อีกครั้ง “ถ้ากินยาแล้วจะไปดูทีวี เผื่อคุณเมลินดาจะได้เจอคนคนนั้น ไงคะ อะไรนะ...นาถ...”

“นาถภุชงค์” หญิงสาวผู้ถูกเรียกว่า ‘แมลินดา’ พุดซื่อๆ น้อยอย่างแผ่วเบา มองเหม่อไปรอบตัวแล้วพึมพำชื่อที่เพ็งเอ๋ยซ้ำๆ

พยาบาลสาวส่ายหน้า มองคนที่ชอบตาดำเป็นเขี้ยวเหมือนไม่เคยพักผ่อนมาก่อนอย่างสงสาร หลอนแต่จะไหลอีกฝ่ายเบาๆ พร้อมเอ่ยเสียงหวาน “ทานยานะคะ แล้วจะได้เจอนาถภุชงค์”

คนพังก่อนคิดก่อนพยักหน้ารับซ้ำๆ กลืนยาเม็ดที่ถูกส่งให้ ช่วงที่หลับตาแค่ชนิดเดียว นั้น ภาพอันสับสนวุ่นวายเล็ดลอดเข้ามาในหัวก่อนหายไปเมื่อเธอลืมตาอีกครั้ง เป็นแบบนี้เสมอทำให้เธอไม่อาจข่มตาหลับได้เลย

หญิงสาวยื่นมือให้พยาบาลอย่างว่าง่าย ปลอ่ยให้อีกฝ่ายจูงไปดูรายการโปรด

รายการที่มีเขาอยู่ราวลิปทานาที

ชายหนุ่มซึ่งสวมชุดสูทหลังตัดราคาแพง ยืนหน้ากระจกเงาบานใหญ่ในห้องแต่งตัวของสถานีโทรทัศน์ชื่อดัง เขาแตะผมที่ชี้โดดเด่นหนึ่งให้กลับเข้าที่ที่ควรอยู่อย่างแนวมผมที่อัดเจลแข็งเหมือนก้อนพอลิเมอร์สีดำบนศีรษะ ขยับเนกไทสีดำเส้นเล็กทรงทันสมัยดูสมเป็นว่าที่ผู้บริหารยุคใหม่ให้เข้าที่อีกครั้ง

นาคินทร์ยิ้มให้เงาตัวเองที่สะท้อนอยู่ตรงหน้า โดยยกมุมปากข้างเดียว แบบที่ชอบทำ แล้วย่นจมูก

ไม่ได้ พ่อเขาบอกเสมอว่ายิ้มแบบนี้มันดูไม่จริงใจ

“แบบนี้แหละ” ชายหนุ่มพุดทั้งที่ยังยิ้มกว้างจนเห็นเหงือก หรือตากมเล็กน้อยเพื่อความเป็นธรรมชาติ ยิ้มปรุจแต่งเพื่อการค้าแบบหวังชนะใจใครก็ได้เมื่อแรกเห็น แต่หารู้ไม่ว่ารอยยิ้มกว้างที่วันนี้ต้องแลกกับความเมื่อยสุดสะท้าน ยังไม่นับรวมปัญหารอยตีนกาที่จะถามหาเขาก่อนคนอื่นเสียด้วย

“เสิร์ฟรี่ยังคิน”

ชายวัยกลางคนที่โผล่เข้ามาในห้องโดยไม่เคาะประตูทำให้คนถูก

เรียกชื่อเล่นหันขวับ

ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็น อาซาชาย ผู้มีศักดิ์เป็นทั้งผู้ช่วยสอนงานที่จะรับสืบทอดกิจการจากบิดาและน้ำเต้าๆ ของเขา หากมองภายนอกคงยากจะเชื่อว่าคนคนนี้อายุสี่สิบเจ็ดปีแล้ว อาจเพราะช่วงวัยหนุ่มเขาดูแลตนเองอย่างดี จึงส่งผลให้ปัจจุบันอาซาชายยังคงเค้าสั้มัยหนุ่มแน่นไว้ นาคินทร์จึงไม่รู้สึกรว่าตลอดเวลาหลายปีที่อยู่ด้วยกันนั้นอีกฝ่ายแก่ลงไป

“ยังไม่เฒ่าเลย” นาคินทร์ตอบก่อนหันไปทางกระຈก “น้ำชายว่ามันยังขาดอะไรไหม”

“ความรับผิดชอบ” อาซาชายกอดคอตอบเรียบๆ

คนฟังหันมองอีกรอบ ถ้าไม่ติดว่าคนคนนี้เลี้ยงเขามาแต่เล็กไม่ต่างจากพ่อแม่ เขาคงเถียงกลับไปทันควันแล้ว

“ไม่เห็นหรือไงว่าทีมงานเขารอกันอยู่ แทนที่จะไปสแตนดี้บายล่องหน้าปล่อยให้เขารอไม่รู้ไหม”

“ห้องอัดมันฝุ่นเยอะ คินไม่ชอบ” นาคินทร์บอกเหตุผลแล้วตัวตตามองกระຈกอย่างตั้งใจเมินคู่สนทนา เอียงคอมองเงาสะท้อนของตัวเองอีกครั้ง “คราวหน้าคงต้องบอกช่างแต่งหน้าแล้วว่าอย่าลงแป้งหนัก”

“คิน”

“รู้แล้วครับน้ำชาย” ชายหนุ่มทำหน้าที่ตายนเดินตามอาซาชายซึ่งยืนสคริปต์รายการในช่วง ‘สืบท้าหน้าที่กับเศรษฐกิจ โดย นาคินทร์พิชิตทรัพย์’ ที่บิดาเขาผู้เป็นสปอนเซอร์หลักชื่อช่วงเวลานี้ของรายการข่าวเศรษฐกิจเอาไว้เพื่อวางแผนปูทางไปสู่ธุรกิจเงินกู้ที่ถูกกฎหมายของครอบครัวอย่างชาญฉลาด

“จำได้แน่นอน”

คนเป็นน้ำถามย้า ขณะคนเป็นหลานพยักหน้าหน้าๆ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายนั้นเป็นมนุษย์จุกจิกมากขนาดไหน ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าเขานะห้วดี

“เชื่อเถอะน่า” เขายืนยันแล้วเดินผ่านหน้าผู้สูงวัยกว่ามาถึงประตู

ชายหนุ่มเกือบจับไปแล้ว พลันนึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้มีใครอีกหลายคน
เข้าๆ ออกๆ จับประตูนี้มาก็ร้อยครั้งกัน

ห่อกระดาษที่ขูเปียกรุ่นผสมแอลกอฮอล์ถูกดึงออกมาจากตู้ตัด
พิเศษที่มีช่องใส่เฉพาะ เขาวางมันบนฝ่ามือก่อนเตะลูกบิด และโยนทิ้งลง
ถึงขยะหน้าห้องแต่งตัวทันทีที่ออกมา

ได้เวลา The show must go on แล้ว!

โทรทัศน์จอใหญ่ในพื้นที่ส่วนรวมของโรงพยาบาลแผนกพิเศษ
ฉายภาพใบหน้าชายหนุ่มสองคนที่นั่งคุยกันถึงแนวโน้มเศรษฐกิจของ
ประเทศที่เจริญขึ้นหลังจากเปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนมากขึ้น ว่าจะ
มีผลอย่างไรต่อการปรับตัวของภาคครัวเรือน

นักธุรกิจหนุ่มทายาทบริษัทเงินทุนขนาดใหญ่ ซึ่งครอบคลุมถึงนิคม
อุตสาหกรรมพิชิตทรัพย์ซึ่งมีบริษัทลูกครอบคลุมจักรวาลนั้นนั่งนิ่ง มอง
แผนภูมิสามมิติตอนพิธีกรผู้สวมแว่นทรงกลมไร้กรอบขยับมือเป็นเชิง
อธิบาย ก่อนหันมาถามความเห็นเขา

จากนั้นจอแก้วจึงตัดไปที่คนถูกถามเพียงลำพัง ชูมใกล้ใบหน้าคมคาย
และดวงตาเรียวเจือรอยยิ้มบนริมฝีปากได้รูปรวกับคนอารมณ์ดีเป็นนิสัย

“อา สิบห้านาทีอันมีค่าของฉัน” พยาบาลสาวที่เพิ่งเดินมาถึงเอ่ย ก่อน
เจ้าตัวจะประสานมือกันระดับอก “ทำไมเขาไม่มาเป็นดารานะ”

“ซู!” หญิงสาวซึ่งสวมชุดคนใช้รีบหันไปทางต้นเสียงพร้อมทำท่าเหมือน
รูดซิปปากให้ดู สื่อความหมายชัดเจนก่อนหันกลับมายังจออีกครั้ง

เช่นที่เหล่าพยาบาลว่า เมลินดาไม่ชอบให้ใครขัดจังหวะในตอนนี้
ทุกคนจึงเพียงหันมาสบตากันแล้วเงียบเพราะปกติหญิงสาวเป็นคนใช้ว่าง่าย
ที่สำคัญเธอยังดูปกติทุกอย่าง ถ้าไม่ติดพุดอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นคนอื่นจน
ทางบ้านต้องส่งมารักษาที่โรงพยาบาล

บรรดาพยาบาลสาวเพียงพยักหน้าให้กันก่อนมองหน้าจอ ตอนนี้

ชายหนุ่มที่เมลินดามักเรียกว่า ‘นาถภูซงค์’ เสมอนั้นกำลังรับถ้วยพลาสติกบรรจุไอศกรีมกะทิมาจากพิธีกรหนุ่ม สีหน้ายิ้มแย้มของนักธุรกิจหนุ่มยังเป็นเช่นเดิมทว่าดูเหมือนมีร่องรอยความไม่พอใจแสดงออกผ่านคิ้วเข้มที่ขมวดก่อนคลายออกอย่างรวดเร็วเพียงไม่กี่วินาที

พิธีกรเอ่ยแนะนำไอศกรีมกะทิโนสตรึมคอลลาเจนซึ่งเป็นแฟนไชล์ใหม่อย่างคล่องแคล่ว และกำลังจะพูดปิดท้ายก่อนจบช่วงค้นสืบห้านาทีของรายการข่าวเหมือนทุกวัน นาคินทร์เปลื่อยิ้มลำบากใจก่อนตักไอศกรีมนั้นรับประทานตามพิธีกรหนึ่งคำ เขายังดูเป็นปกติขณะเคียงคู่กับฝ่ายที่พูดไม่หยุด

สองนาที่สุดท้ายภาพตัดไปที่นักธุรกิจหนุ่มอีกครั้ง ริมฝีปากเรียวได้รูปนั้นดูเปลี่ยนไปจนผู้ชมต่างเบิกตามอง เพราะมันแดงและบวมขึ้นอย่างผิดสังเกต แต่เจ้าตัวที่ยิ้มค้างอยู่ก็เหมือนจะยังไม่รู้ตัว

“เขาทำอะไรหรือเปล่า” พยาบาลสาวพิมพ์ไม่ทันขาดคำ ชายหนุ่มในจอแก้วก็ยกมือปิดปาก ก่อนบนจอจะฉายเฉพาะใบหน้าพิธีกรที่รีบพูดปิดรายการด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกผิดปกติแล้วตัดเข้าช่วงโฆษณาทันที

เมลินดานั่งนิ่ง อ้าปาก มองตาค้าง ภาพสุดท้ายที่เธอเห็นคือริมฝีปากบวมเป่งของชายหนุ่ม

ภาพริมฝีปากบวมเป่งของทายาทนักธุรกิจที่เป็นพิธีกรร่วมของรายการถูกจับภาพไว้เพื่อรายงานเป็นข่าวคั่นในช่วงสั้นๆ ทำให้เจ้าของภาพหงุดหงิดหนัก

นาคินทร์ซึ่งนอนอยู่บนเตียงในห้องพักผู้ป่วยเม้มริมฝีปากแน่น กดรีโมตปิดโทรทัศน์ เจ้าพิธีกรกับทีมงานไม่บอกเขามาก่อนว่าจะมีอาหารมาให้กินปิดรายการ แต่สุดท้ายแล้วเขากลับได้รับโชคสองชั้นนอนเล่นที่โรงพยาบาลเพราะอาการแพ้ถั่วลิสงบดที่ผสมอยู่ในเนื้อไอศกรีมซึ่งไม่มีใครรู้

ใช่ โรคมุมิแพ้ถั่วลิสงที่เขาเป็นมาตั้งแต่เล็ก พอโตขึ้นแทนที่จะหาย

กลับยังเป็นอยู่

“ดีขึ้นไหมคิน” อาซาชายถามทันทีที่เข้ามาในห้อง ขณะคนถูกถาม
 ยิ้มปากตอนสบตากับน้ำตัวเอง “เอาน่า ถือว่าพาดเคราะห์ไปอีกครึ่งแล้วกัน
 น้ำบอกแม่เราแล้ว เดี่ยวเขาจะนั่งเครื่องกลับมาเลย อีกไม่กี่ชั่วโมงก็คงถึง”

“พอไม่มาใช้ไหม” ชายหนุ่มถามเรียบๆ

“อ้อ เห็นว่าคุณชู้รกับทางนั้นไม่เสร็จ คงยังกลับไม่ได้”

“อ้อ...เงินต้องมาก่อนอยู่แล้ว” นาคินทร์เลิกคิ้วแล้วกอดอกเอนตัว
 พิงเตียง ไม่มีท่าทางน้อยใจเพราะเคยชิน จนเหมือนกับว่าเขาสามารถหา
 ความคิดของคนเป็นพ่อได้ราวกับเป็นตัวเอง “ว่าแต่ ไอ้บริษัทที่ทำไอศกรีม
 กะกินโน้ผสมถั่วบดนั้นติดต่อกลับมารี้อย่าง”

เขาตวัดตามองผู้สูงวัยกว่าที่มานั่งข้างๆ เติงแล้วยิ้มมุมปากอย่าง
 รอคำตอบ

“ยัง”

คำตอบนั้นทำเอาคนรอฟังหน้าตึง เพราะคาดหวังว่านอกจากคำขอโทษ
 จากที่มงานรายการแล้ว เขาควรได้คำขอโทษจากบริษัทผู้ผลิตสินค้าด้วย

“ทางนั้นยังประสานงานกันไม่ถึงไหนเลยมั้ง แต่จริงๆ แล้วนะคิน
 คนที่มีปัญหาคือเราที่ดันไปแพ้ถั่ว ผลิตภัณฑ์เค้าไม่ได้มีปัญหาอะไร น้ำ
 ว่ามันก็อร่อยดี”

“น้ำชาย เข้าข้างผมบ้างก็ดีนะครับ” คนถูกว่าเป็นตัวปัญหาพูดเสียง
 ลอดไรฟัน

“ทางที่มงานรายการนั้นแหละไม่ระวัง ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่ามีของอะไรที่
 คินกินไม่ได้ และเขาก็ขอโทษมาแล้ว” คนเป็นหน้าตอบราวกับไม่ได้ยินคำพูด
 หลานชายก่อนหน้านั้น “ให้เรื่องมันจบไปเถอะ เพราะเราเองก็ปลอดภัยแล้ว
 อย่าฟ้องร้องอะไรให้ลำบากเลย”

“ครับ” ชายหนุ่มยิ้มรับคำอย่างว่าง่าย แต่สำหรับคนมอง นั่นเป็น
 รอยยิ้มประดิษฐ์เพื่อการค้าแบบขายผ้าเอาหน้ารอดแล้วซ่อนยิ้มร้ายไว้

โนนั้น

“คืนไม่ฟ้องหรือก มันได้กำไรไม่คุ้มเสีย” พุดไม่ทันขาดคำคนป่วย ก็หยิบแท็บเล็ตรุ่นใหม่ที่มีภาพติดตัวเสมอแม่แย้มยามป่วย กดหาข้อมูลด้วยตนเอง เริ่มตั้งแต่บริษัทแม่ที่ผลิตสินค้าเจ้าปัญหานั้นขึ้นมา แล้วเหลือบมองคนที่นั่งข้างๆ ซึ่งลุกขึ้นเสียบๆ

“น้ำชายจะไปไหนนะ” เขาอดถามไม่ได้ แม่ตายังจดจ้องจอสี่เหลี่ยม และเลื่อนนิ้วมือสัมผัสมันไปด้วย

“กลับบ้าน แต่เราต้องค้างที่นี่ดูอาการก่อน แม่เค้าสั่งไว้”

คราวนี้คนฟังทำตาโต แล้วหยุดกิจกรรมทุกอย่างทันทีที่ได้ยินว่า ต้องนอนค้างโรงพยาบาล อีกฝ่ายรู้ว่าเขาเกลียดการนอนค้างที่อื่นนอกจากบ้าน และยังเป็นสถานที่แบบนั้นยิ่งแล้วใหญ่ “ไม่ ที่นี้มีแต่เชื้อโรค อยู่แล้วหายใจไม่ออก”

“ไม่ใช่เพราะยังกลัวอยู่หรือไง”

คนเป็นน้ำถามแสบใจดำ ทำให้คนหนุ่มกว่าซึ่งกำลังหยิบผ้าปิดจมูก มาคาดทับที่ก้นหน้าแล้วยังพูดคล่องหายใจสะดวกชะงักไป

“น้ำไม่เชื่อก็เรื่องของน้ำ แต่คืนจะไม่กลับคำพุดที่เคยบอกว่าเห็นอะไร แม่คนอื่นจะว่าบ้าก็เถอะ” ชายหนุ่มยืนยันหนักแน่น แล้วหันมามองหน้าจอสองแสดงผลข้อมูลที่เพิ่งหาไปอย่างครบถ้วน เขาได้ยินเสียงถอนหายใจของผู้อยู่ร่วมห้องก่อนเดินออกไปจริงๆ คาดว่าอีกไม่เกินสิบนาทีอาชชชายคงกลับมาบอกว่าเขากลับบ้านได้

นาคนิทรนั่งอ่านข้อมูลบริษัทที่ผลิตไอศกรีมกะทิแล้วต้องขมวดคิ้ว เพราะมันเป็นหนึ่งในบริษัทลูกของ ‘นิบทรัพย์ไพศาล’ ที่กำลังขยายธุรกิจมาเป็นคู่แข่งของพิชิตทรัพย์ แม้ว่าไลน์ของสินค้าจะไม่ตรงกันทั้งหมดแต่ก็นับว่าแย่งส่วนแบ่งการตลาดไปได้พอสมควร คิดเป็นเปอร์เซ็นต์อาจดูน้อยแต่ถ้านับมูลค่าก็มากพอจะทำให้สะกิดใจตึงต๋งๆ

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากเมื่อนึกอะไรสนุกๆ ขึ้นได้ ก่อนหุบยิ้มเมื่อเห็น

เงาดำยืนนิ่งอยู่นอกระเบียงห้อง แม้ถูกผ้าม่านสีอ่อนพรางจนเห็นเพียงครึ่งตัว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็รับรู้ได้ว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร

“ตามผมตลอดแบบนี้ไม่เบื่อบ้างหรือไง” เขาพูดให้อีกฝ่ายได้ยิน แม้จะรู้ดีว่าไม่มีอะไรได้ตอบกลับมา

นาคินทร์เริ่มเห็นเงาดำรูปร่างคล้ายผู้หญิงตามตัวเองมาตั้งแต่จำความได้ จากความกลัวสมัยเด็กกลายเป็นความเฉยชาตอนเห็นนานวันเข้า แต่ว่ากันตามตรงแล้วเขาก็ไม่สบายใจอยู่ดีที่เห็นว่ายังมีอะไรตามตัวแบบนี้

ที่สำคัญ...ระยะห่างมันชักลดลงเรื่อยๆ จนเขากลับว่าสักวันหนึ่งเงาดำนั้นจะเข้ามาถึงตัว

๒

รถยนต์หรูแล่นไปบนถนนตอนกลางคืนตามปกติขณะฝนเริ่มลงเม็ด
นาคินทร์ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เท่าไรนักจึงพยายามนั่งหลับตาโดยไม่มอง
ออกไปข้างทาง แต่สุดท้ายก็เผลอลืมตาเมื่อจู่ๆ ยานยนต์ที่ได้รับการรับรอง
ทางวิศวกรรมว่าแล่นได้นิ่มราวกับล่องลอยเกิดเบรกกะทันหัน

“จอดทำไมไอ้ชิต” เขาถามอย่างหงุดหงิด ขณะอาซาชายซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ
ที่เบาะหลังด้วยกันเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวลืมหูลืมตาขึ้น

“เมื่อก็ผมเห็นคนวิ่งตัดหน้ารถครับ” ภูชิต เด็กหนุ่มร่างผอมหน้าตา
ตื่นตระหนกเสมอที่เพิ่งมาทำหน้าที่เป็นคนขับรถได้ร่วมเดือนพูดเสียงสั่น
พอกับหัวใจเต้น “จริงๆ นะครับคุณคิน”

“คงตาฟาดแล้ว ยิ่งฝนตกแบบนี้ด้วย” อาซาชายกอดอก มองผ่าน
กระจกไปยังฝนที่เริ่มลงเม็ดตระหนกหน้าหน้ากระจกจนเห็นข้างทางเป็นภาพเบลอ
โชคดีที่มีแสงส่องจากเสาไฟฟ้าพอให้มองเห็นทางได้บ้าง “ที่สำคัญกำลัง
จะขึ้นสะพานแบบนี้ไม่มีคนมาเดินเพ่นพ่านหรอก รีบขับไปได้แล้ว จอดรถ
แบบนี้ได้ยังไงกัน”

“ขอโทษครับ” คนขับรถหนุ่มพยักหน้ารับก่อนรีบขับรถต่อไป ท่ามกลางเสียงจาการถคันหลังที่บีบแตรไล่

นาคินทร์พ่นลมหายใจ ก่อนเปลือยฝ่ามือไปยั้งกระจกมองหลังอย่างไม่ตั้งใจ ดวงตาเขาจับภาพที่เห็นหนึ่งค่างทั้งที่ควรแกล้งหลับตาเสีย

เงาค่าที่มีรูปร่างไม่ต่างกับมนุษย์ปีนขึ้นไปบนขอบสะพาน มันยืนหนึ่งก่อนบิดตัวหันมาราวกับรู้ว่าเขากำลังมอง จากนั้นจึงทิ้งตัวตามแรงโน้มถ่วงนั้นทำให้เขาเบิกตาก้างสะดุ้งสุดตัว ประสาทสัมผัสทั้งหมดของตัวเองเกือบเสียไปในวินาทีนั้น

“เป็นอะไรี่เปล่าคิน”

เสียงของอาชชชายและฝ่ามือที่แตะลงบนไหล่ทำให้ชายหนุ่มสะดุ้งซ้ำสอง ก่อนหันไปทำตาขวางใส่คนสัมผัสที่ทำหน้างุนงน

“เปล่าครับ” นาคินทร์ยกไหล่เพื่อให้เห็น้ำของตนปล่อยมือ แล้วหลับตาลงพลงนวดขมับ

ทั้งที่เห็นมันเดือนละครั้งจนชิน แต่เขาก็ยังไม่คุ้นเคยนักเวลาที่มันผลุบๆ โผล่ๆ มาแบบไม่ทันตั้งตัว หากวันนี้เขากลับถึงบ้านก่อนค่ำ คงได้ขังตัวเองอยู่ในห้องนอนประหนึ่งห้องนิรภัย ทว่าต้องมาเสียฤกษ์เพราะไอ้ไอศกรีมผสมตัวลิสงนั้นแท้ๆ

เขาเกลียดวันพระจันทร์เต็มดวงที่สุด วันที่ต้องเห็นไอ้พวกบ้าๆนี่เกลื่อนกลาดไปหมด

ชายหนุ่มถอนใจพลงนวดกระจกมองหลังแล้วสบตาคนขับ เค้นเสียงลอดไรฟันซ้าๆ รวมทั้งนี่ก็อยากยกเท้าถีบเบาะหน้าด้วย ถ้าไม่กลัวว่าจะทำให้คนขับตกใจแล้วเสียการควบคุมรถไป “เพราะแกคนเดียวเลยไอ้ชิต”

ภูชิตทำหน้าที่หลอเหมือนเข้าใจไม่กระจ่างนักว่าอีกฝ่ายหมายถึงเรื่องอะไร แต่ก็กล่าวขอโทษอีกครั้งหนึ่ง ก่อนเห็นว่าเจ้านายเอาแต่ส่ายหน้าไม่หยุดแล้วนั่งนิ่งหลับตาเหมือนเดิม

เท่าที่เขาสังเกตมาตั้งแต่เริ่มทำงานเป็นคนขับรถ เนื่องจากทางบ้าน

ไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนต่อมหาวิทยาลัย นาकिनทร์มักนั่งหลับตาเวลาเดินทาง ตอนกลางคืนเสมอทั้งที่ไม่ได้หลับ บางครั้งจะนั่งแบบนั้นตอนกลางวัน เช่นกัน

“มองถนนลึ่ว” คำพูดของเจ้านายทำให้คนขับรีบละสายตากลับไปมองถนน ทั้งที่เขลต้งข้อสั่งเกตเพียงไม่กี่วินาที และชายหนุ่มก็ย้งนั่งหลับตาอยู่อย่างนั้น ภูชิตคิดไม่ออกว่าเลยว่อกฝ้ายรู้ได้อย่างไรว่เขมองอยู่

“จะอารมณ็เสียอะไรน้กคิน” อาซาซาชายถาม แต่คนถูกถามย้งนั่งหลับตาเช่นเดิมแล้วทำเป็นหูทวนลมเสีย

ชายหนุ่มทำอย่างนั้นไปเรื่อยจนกระทั่งมาถึงบ้าน อาณาเขตที่ปลอดภัยที่สุดของเขา

สถานที่ปลอดภัยที่สุดของนาकिनทร์มีแห่งเดียวคือห้องนอน ซึ่งแทบไม่มีของตกแต่งเกินจำเป็นนอกเหนือจากการใช้สอย มีเตียงกับโต๊ะวางๆ แม้แต่ตู้เสื้อผ้าก็ถูกแยกไปอีกห้องต่างหาก เพื่อให้ภายในห้องที่ปลอดภัยไม่มีพื้นที่ให้อะไรหลบซ่อนได้

“แค่อีกคืน หนึ่งวันในหนึ่งเดือน คิดเป็นสิบสองวันในสามร้อยหกสิบห้าวัน แค่ว่าประมาณสามจุดสองเก้าเปอร์เซ็นต์เอง น้อยจะตาย” เขาพูดเหมือนกับตัวละครโทรทัศน์ที่มักพูดคนเดียวให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งทีคิด แต่ตรงกันข้าม เพราะนี่คือการให้กำลังใจตนเองก่อนจะนอน

ชายหนุ่มล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วคาดผ้าปิดตาสีดำเพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นอะไร สวมที่อุดหูฟองน้ำเพิ่มเพื่อจะได้ไม่ต้องได้ยินเสียง ขยับหมอนให้พอดีคออีกเล็กน้อย สอดประสานนิ้วมือไว้บนนอกก่อนตั้งใจนอน

และเหมือนทุกครั้งของหนึ่งวันในหนึ่งเดือน ทีเขาต้องกำหนดลมหายใจเพื่อให้มีสติที่สุดก่อนหลับไป แต่ในช่วงสะลึมสะลือนั้นเอง ชายหนุ่มรู้สึกถึงสิ่งผิดปกติซึ่งแทบไม่เคยเกิดขึ้น นอกจากความรู้สึกเย็นวูบที่ทำให้ขนแขนลุกชู

เขาได้ยินเสียงคนกำลังเดินย่ำอยู่ในห้องทั้งที่สวมฟองน้ำอุดหูอย่างดีแล้ว ถึงขนาดที่เสียงฝนพรำข้างนอกแทบไม่กระทบกระเทือนโสตประสาท

ชายหนุ่มค่อยๆ ผินใจแกะผ้าปิดตาออก แสงจากหลอดไฟจ้าจนเขาต้องหรีตามอง เสียงเดินย่ำเท้าเสียบไปในวินาทีนั้น เมื่อปรับสภาพสายตาได้แล้วเขาก็พบว่าตรงหน้าไม่มีอะไรอื่นนอกจากความว่างเปล่า ไม่มีเงาดำน่ากลัวที่เคยหลอกเขาส้มัยเด็กจนต้องไปนอนอนกับแม่อีก

นาคินทร์ตัดสินใจแล้วว่าคืนนี้จะไม่นอน เขาถอดที่อุดหูออกแล้วหันไปคว้าโน้ตบุ๊กขึ้นมาวางบนตัก ขณะเอนตัวพิงหมอนใบโตที่ถูกจัดให้อยู่ในสภาพเหมาะกับการกึ่งนั่งกึ่งนอนเพื่อทำงาน

ถ้ามีสติดีแล้วรับรองได้ว่ากลางคืนแบบนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวแน่

ชายหนุ่มรวบรวมข้อมูลที่ยังค้างคาใจไว้อีกครั้งหนึ่ง ลืมความคิดที่จะตื่นไปประชุมพรุ่งนี้เข้าได้เลย เพราะเขาจะทำงานให้เสร็จแล้วฝากอาซาชายเข้าประชุม ส่วนตัวเองจะนอนทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น

“สว่างขนาดนี้คุณไม่ออกมาหอรอก” เขาพึมพำอย่างรู้ดี เงาดำที่เห็นเป็นประจักษ์นั้นมักซ่อนตัวตามมุมมืดที่ลับตาอยู่เสียบๆ ทั้งระยะห่างเหมือนทุกครั้ง ยกเว้นก็แต่ตอนที่เขาเริ่มเข้าสู่ภวังค์นิราเท่านั้นที่เงานั้นจะเข้ามาใกล้ขึ้น

ทว่าความว่างที่ไม่ปราณีใครก็เข้ามาเยี่ยมเยียนอีกรอบเมื่อใกล้เที่ยงคืน เลยเวลานอนสี่ทุ่มตามแบบฉบับเด็กกอนามัยของเขานิดเดียว ยังเหลือเวลาอีกยาวนานในคำคืนนี้ที่ต้องผ่านไปให้ได้

หากว่ากันตามตรง เขาไม่จิตอ่อนขนาดเชื่อเรื่องวิญญาณหรืออะไรง่าย ๆ จนกระทั่งตอนเริ่มขึ้นชั้นประถม วันที่เขาพบผู้หญิงสวยเหมือนนางฟ้าแต่ใจร้ายคนหนึ่งซึ่งแนะนำตัวแก่เขาเสร็จสรรพ

‘ชื่อแปลกๆ ไม่เห็นจะรู้จัก’ ในตอนนั้นเขาจำได้ว่าการกำลังเกาะห่อมยิ้มระหว่างพูดไปด้วยอย่างไรดียงสา

‘ไม่เป็นไรจะน้องคิน’ หญิงสาวคนนั้นยิ้มหวานก่อนยื่นมือแล้วขยับนิ้วเป็นเชิงว่าจะเกาะห่อมยิ้มสีแดงให้ ไม่สนใจผู้คนที่เดินผ่านไปมาซึ่งมอง

หล่อนเป็นตาเดียวในห้างสรรพสินค้าใหญ่

‘ผมยังไม่ได้ออกชื่อป่าชะหน้อย’

คำพูดของเขาทำให้อีกฝ่ายชะงักก่อนกระตุกยิ้มมุมปาก ใบหน้าสวยหวานหยดนั้นเหยียดยิ้ม ก่อนย่อตัวลงนั่งให้ระดับความสูงใกล้เคียงกับเขา เอ่ยคำพูดยาวเหยียดที่เขาจำได้ไม่ชัดเจนนัก รู้แต่ว่าอะไรหนึ่งๆ ลักยกอย่างก่อนเอาอมยิ้มของเขาใส่ปากตัวเองหน้าตาเฉยแล้วเดินจากไป

นับตั้งแต่วันนั้นก็มิสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น

ตอนเช้านาคินท์เดินโงนเงนออกมาทั้งชุดนอน มองโต๊ะอาหารที่จัดเตรียมพร้อมสำหรับสามคนแล้วขมวดคิ้ว จากนั้นเขาเห็นอาซาชายชี่นิ้วไปอีกทางหนึ่งโดยไม่พูดอะไร ชายหนุ่มเดินไปตามทิศที่ชี้เสียบๆ จึงเห็นว่ามีคนคนหนึ่งเอนหลังอยู่บนโซฟาหนังฟอกสีแดงก่อนแล้ว

ผู้หญิงที่เขารู้จักมาทั้งชีวิตเอนหลังกอดอกหลับนิ่งๆ ใบหน้าสวยสมวัยที่มีริ้วรอยยามอายุเพิ่มขึ้นนั้นไม่อาจเปลี่ยนความรักที่เขาทำให้หล่อนได้ นาคินท์ค่อยๆ จับตัวมารดาที่อยู่ในห้วงนิทร่าให้นอนเหยียดในท่าที่สบายกว่านั้น เดินเข้าไปหยิบผ้าห่มในห้องนอนตัวเองมาให้ ทั้งที่ความจริงแล้วจะใช้แม่บ้านก็ได้แต่ไม่ทันใจเท่ากับทำเอง

พอห่มผ้าให้มารดาเรียบร้อยแล้วเขาก็เดินมายังโต๊ะอาหาร นั่งลงฝั่งตรงข้ามกับน้ำชาย ละตำแหน่งหัวโต๊ะไว้ให้คนที่เป็นประธานในบ้านจริงๆ เท่านั้น เดิมที่อาซาชายมาพักอยู่ด้วยเวลาบิดามารดาเขาไม่อยู่พร้อมกัน นอกเหนือจากนั้นในวันอื่นๆ หนุ่มใหญ่กลับบ้านที่ตัวเองอาศัยอยู่ตามลำพัง ทั้งที่นาคินท์เคยออกความเห็นให้อยู่ที่บ้านของเขา แต่อีกฝ่ายก็ไม่สนใจ จะย้ายเข้ามาถาวรเสียที

“น้ำเพิ่งไปรับแม่เรามาตอนตีห้า” อาซาชายพูดเบาราวกระซิบ เพราะรู้ว่าหากพิทกันยาพี่สาวตนเองตื่นง่ายถ้ามีเสียงรบกวน “คิดว่าเราหลับก็เลยยังไม่เข้าไปดู เพราะน้ำบอกไปว่าเราตีขึ้นแล้ว”

ชายหนุ่มพยักหน้าก่อนกระซิบบอกบ้าง “จริงๆ แล้วผมยังไม่ได้นอนต่างหาก”

“อ้าว วันนี้มีประชุมเช้าะคิน”

“ผมอัปโหลดข้อมูลเข้าคลาวด์ไปแล้ว ให้ใครไปโหลดแล้วกระจายแจกให้อ่านก่อนเข้าประชุมก็ได้ ค่อยคอนเฟอเรนซ์กันตอนบ่าย” นาคินทร์เปลอพุดเสียงดังยาวเหยียด แล้วสะดุ้งเมื่อรู้สึกถึงแรงดึงที่ใบหูข้างซ้าย

“ใครสั่งใครสอนให้โดดประชุมซะ ตาคิน”

“เจ็บนะแม่ อายหน้าชายบ้างสิ”

ชายหนุ่มเรียกเจ้าของเสียงพูดเยือกเย็นเมื่อครู่พร้อมหัวหน้าไปด้วย เขาตัวตึงตายเป็นทางคนที่ถูกพาดพิงซึ่งยกมูมปากยิ้มก่อนลงมือรับประทานอาหาร... เรื่องของแม่ลูกต้องสะสางกันเอง

“คินยังไม่ได้นอนเลยนะ มีเทคโนโลยีก็ต้องใช้ให้เกิดประโยชน์ไม่ต้องเดินทางทำให้ประหยัดพลังงาน ย่นระยะเวลาแบบนี้แหละทางลัดสุดๆ”

“อย่ามาชี้เกี้ยวจคิน ประชุมเลื่อนเป็นบ่ายก็ได้ แต่เราต้องไป ไม่ใช่มาลักไก่แบบนี้” ทิทกันยายอมลดให้ครึ่งทางสำหรับลูกชายที่ทำหน้าเหมือนอดนอนจริงๆ ก่อนจับอีกฝ่ายยงหน้าขึ้นเพื่อดูอาการแพ้ที่น้องชายตนเองบอก ซึ่งไม่เหลือร่องรอยไว้ให้เห็นห้วง

“คราวหลังจะทำอะไรก็ต้องระวัง เรายังไม่เหมือนคนอื่นเค้าอยู่ เข้าใจไหม” คนเป็นแม่กำชับแล้วหยิกแก้มทิ้งท้ายอีกทีหนึ่งด้วยความมั่นใจเขี้ยวมองลูกชายที่หันไปเลื่อนเก้าอี้ให้นั่งลงข้างๆ พร้อมโรยพริกไทยใส่ซามซาวด์ัมให้หล่อนอย่างเอาใจ แม้ว่าจะดึงคอเสื้อตัวเองขึ้นมาปิดจมูกไปด้วยก็ตาม ทิทกันยายจួយชวดพริกไทยมาเองพลางมองอาหารมือเข้าของชายหนุ่มที่เป็นข้าวต้มหมูเหมือนกัน แต่สั่งพิเศษให้ปราศจากผงชูรส แล้วก็ส่ายหน้า “ชาตินี้เราจะได้กินของอร่อยกับเขาบ้างไหมเนี่ย”

“ผมกินอะไรที่ทำให้มีชีวิตอยู่ได้ก็พอแล้วครับ” นาคินทร์ตอบหน้าตาย

ก่อนตักอาหารมือเข้ที่แทบไม่มีรสชาติเข้าปาก

ไม่ถึงสิบเอ็ดโมงนาคินทร์ก็ถูกเรียกให้ออกจากบ้านทั้งที่ยังไม่พร้อม แต่ถึงกระนั้นเมื่อลงจากรถ คอของเขาก็แข็งและเซิดทันทีโดยอัตโนมัติเวลา ที่เห็นใครต่อใครต่างมองมาที่ตนเป็นตาเดียว บางทีนี่อาจเป็นเวทมนตร์ อย่างหนึ่งที่ทำให้รู้สึกพะงตนได้เมื่อถูกสายตาคอนอื่นมอง แม้ไม่รู้ว่า เมื่อหลังใบหน้ายิ้มแย้มเหล่านั้นภายในใจนั้นคิดอะไร

ชายหนุ่มเมินคนพวกนั้นไปราวกับเป็นอากาศธาตุ เขาเดินข้างมารดา และมีสีหน้าหนึ่งไม่ต่างกันนัก ระหว่างการเดินทางมาประชุมรอบบ้าย ทั้งคู่คุยกันเรื่องแผนการตลาดที่เขาเสนอให้ลองออกผลิตภัณฑ์สินค้าใหม่อีกหนึ่ง รายการ ถ้าไปได้สวยละก็คาดว่าไม่นานคงได้ตั้งทีมวิจัยเพื่อผลิตสินค้า ต้นแบบก่อน แล้วปรับปรุงจนสมบูรณ์ก่อนวางขายในตลาด

‘คิดยังไม่ถึงอยากจะทำอะไรสักอย่างสักที’

มารดาเขาถามอย่างสงสัยก่อนหน้านี้ แต่เขาก็กลับยิ้มแทนคำตอบ แล้วนั่งนิ่งจนมาถึงบริษัทสำนักงานใหญ่

เรื่องแรงจูงใจเป็นความลับอย่างเดียวที่เขาตั้งใจจะเก็บไว้กับตัวเอง เท่านั้น ทว่าเมื่อการประชุมสิ้นสุดลงนาคินทร์ก็พบว่าโพรเจกต์นี้ยังไม่ สมบูรณ์เท่าที่ควร มีช่องโหว่ที่มีอใหม่อย่างเขามองพลาดไป ทั้งการ จัดจำหน่ายที่ไม่อาจแทรกเข้าของส่วนแบ่งการตลาดเกินไปได้ง่ายดายนัก จนต้องวางแผนจัดการประชุมขึ้นอีกครั้ง สุดท้ายแล้วคนตัดสินใจยังคงเป็น บิดาเขาที่อยู่ระหว่างเดินทางเพื่อเจรจาขยายฐานการผลิตของบริษัทให้ กว้างขึ้น เช่นที่ชายหนุ่มจำได้ตั้งแต่เล็กกว่าพ่อเขาต้องการสร้างอาณาจักร และเขาเองต้องเป็นคนที่ทำให้มันสมบูรณ์ด้วยเช่นกัน

“เอาไว้คุยกันอีกที แล้วน่าจะช่วยดูให้ก่อนระหว่างที่พ่อเรายังไม่กลับมา” อาซาชายพูดระหว่างเดินมาพร้อมกัน ส่วนแม่เขาก็หายเข้ากลีบเมฆไป เรียบร้อย คาดว่าน่าจะไปประจำอยู่ห้องทำงานตัวเอง

แอลกอฮอล์ขึ้นมาเช็ดมือ ก่อนเดินไปยังผนังด้านหลังโต๊ะทำงานซึ่งเป็นกระจกใสติดฟิล์มคล้ายกระจกเงาหากมองจากนอกอาคาร ชั้นลิฟต์นี้มองลงไปเห็นคนด้านล่างเหมือนมดเดินยั้วเยี้ยกันช่วงเลิกงาน พอเพ่งมองครู่หนึ่ง จะเห็นบางอย่างเป็นส่วนเกินยื่นออกจากขอบทางเดินบริเวณหน้าบริษัท

เขาเห็นคนกับแผงขายของเล็กๆ ซึ่งดูชัดกับพื้นที่โล่งสะอาดใกล้ๆ ฝุ่นไม่ทรงสี่เหลี่ยม ทั้งยังขวางทางรถเลี้ยวเข้าออกอย่างไม่ต้องสงสัย

“คุณจรีวา ช่วยแจ้งรปภ. ไปบอกขายที่หน้าบริษัทให้ไปขายของที่อื่นด้วยครับ” ชายหนุ่มโหมท. หาทองสาวที่ทำงานอยู่ถัดลงไปอีกห้าชั้นทันทีที่จริงจรีวาไม่ได้เป็นเลขานุการของเขา และหน้าที่เธอคือยกเอกสารที่อยู่ชั้นล่างมาให้หากเขาต้องการ ดังนั้นจึงเคยพูดคุยกันบ้างไม่กี่คำ ที่จรีวาเรียกใช้เธออาจเป็นเพราะทองสาวหน้าตาเรียบร้อย ผมสั้นประดับ สวมแว่นหนาไม่ค่อยมีสีหน้าอึดอัดจนกว่าเวลาเขาจะเรียกใช้อะไร

“ค่ะ”

เขาได้ยินเสียงเล็กหวานของเธอตอบกลับมาจึงตัดสายทันที นั่นต่อได้ครู่เดียวก็เดินไปดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงอย่างไรหรือไม่

แต่ปรากฏว่าไม่ บุคคลที่ควรออกไปจากพื้นที่นั้นยังอยู่ที่เดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

“ทำไมถึงยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมส่งไปแล้วไม่ได้ยินหรือไง” เขากรอกเสียงไปตามสายทันทีที่ทองสาวคนเดิมกล่าวสวัสดิ์

“คือทางรปภ. แจ้งว่าไม่มีคนอยู่ตรงนั้นค่ะคุณนาคินทร์”

“ก็ผมยังเห็นอยู่”

ปลายสายเงียบไปเมื่อได้ยินเช่นนั้น

นาคินทร์ถอนใจแล้วกวาดสายทันทีโดยไม่รอฟังคำอธิบายอะไร เขาเดินกลับไปจุดเดิม ก็มองหญิงชราที่นั่งอยู่ตรงนั้น สิ่งที่ทำให้เขารู้แม่เห็นไม่ชัดเจนคือเสื้อที่คล้ายกับคอกระเช้าและศีรษะปกคลุมด้วยเส้นผมสีขาว

นั่งทนโท่ใกล้ทางออกแบบนั้น พวกรปภ. ใช้ตาตุ่มดูกันหรือไง

ถึงไม่เห็น

ชายหนุ่มตัดสินใจลงลิฟต์ไปทั้งที่เขาจะไม่ได้ใจก็ได้ ทว่าความรู้สึก
ขัดใจบางอย่างที่ไม่ค่อยมีเหตุผลนักเป็นแรงผลักดันให้เท้าทั้งสองข้างก้าว
ไปตามทางเดิน จนกระทั่งหยุดอยู่ด้านหลังหญิงชราที่สวมเสื้อคอกระเช้า
สีเลือดหมูกับผ้าถุงและนั่งถักอะไรสักอย่าง

“คุณยายครับ ตรงนี้ไม่ให้ขายของ ไปนั่งที่อื่นเถอะ ขวางทางรถจะ
เลี้ยวเข้าเลี้ยวออกด้วย” เขาพูดอย่างเป็นมิตรที่สุด พยายามไม่ซักสิหน้า
ตอนเห็นอีกฝ่ายชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงเขาแต่ก็ยังนั่งนิ่ง “ได้ยินไหมยาย”

เขาเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น ตอนนั้นเองหญิงชราค่อยๆ หันมา
ดวงตาต่อชุ่นข้างหนึ่งไม่ขยับมากนัก ส่วนดวงตาสีอ่อนอีกข้างซึ่งใกล้จะเป็น
ต้อเช่นกันขยับเคลื่อนแล้วสบตาเขาบ้าง...เพราะดวงตานั้นหรือไม่ก็รอยยิ้ม
ซึ่งอวดฟันซี่เล็กๆ ที่มีน้อยและเหลืองเหมือนงาช้างเก่าๆ กระมังที่ทำให้
ชายหนุ่มขลุ่ย

“ไปที่อื่นชะยาย” นาคินทร์เปิดกระเป๋าต๋องหีบธนบัตรสีม่วงใหม่
เอี่ยมออกมา เพราะตัวเองไม่นิยมจับธนบัตรที่ผ่านการใช้มาแล้ว “ผม
ช่วยซื้อ จะได้ไปที่อื่น”

“พ่อหนุ่มนี้ใจดีกับคนแก่จังนะ”

“เฮอะ” ชายหนุ่มมองมือเหี่ยวลั่นงที่ยื่นมาใกล้เพื่อรับธนบัตร
ใบนั้นอย่างดูแคลน อันที่จริงแล้วเขาเพียงตัดรำคาญต่างหาก ไม่ใช่ใจดี
ที่สำคัญถ้าเป็นขอทานเฉยๆ เขาคงไล่ด้วยวิธีอื่น แต่เห็นแก่ของวางขายซึ่งเป็น
พวกเครื่องสานที่แสดงให้เห็นว่าอีกฝ่ายมีความพยายามอยู่เขาถึงเลือกวิธีนี้

สิ่งที่คาดไม่ถึงคือมือเหี่ยวนั้นไม่ได้คว้าไปแค่ธนบัตรแต่กลับบีบมือ
เขาแน่นอย่างรวดเร็ว เขารู้สึกถึงอุ้งมือเหี่ยวเย็นชืดที่แตะลงบนมือตัวเอง
แรงขัดขืนที่จะซักกลับเป็นศูนย์เมื่ออีกฝ่ายจิกเล็บเกิดรอยจุดสีดำขึ้นบนมือ
เขาแล้วขยายเป็นรอยกว้างสานทับกันเหมือนเกล็ดงู แบบเดียวกับตำหนิ
บนไหล่ข้างซ้ายเขาซึ่งมีมาแต่กำเนิด

“เรื่องครึ่งเก้านั้นจงลืมนำให้สิ้น เริ่มชีวิตกันใหม่ในภพนี้ แต่อย่าลืมนำ
 ทานยังติดหนี้ ซึ่งพืงมีกับทุกคนแต่ก่อนมา ทั้งสุบรรณพันเกี่ยวกินรี รินาคี
 สีหราชและปักษา การเวกก็ยังรอเหมือนเฝ้าเรา ทั้งในป่าหิมพานต์อีกมากมาย
 จงเชื่อคำของเราให้ปลดบ่วง หนี้ทั้งปวงจะจบสิ้นพลันสลาย ก่อนอายุ
 เบญจเพสอาจถึงตาย ถ้ายิ่งหมายยึดมั่นที่ลึฏสน...”

เสียงหญิงชรา นั้นขาดห่างไปทันทีที่นาคินทร์ตัดใจสะบัดมือเติมแรง
 แขนเขาลอยคว้างในอากาศเพียงครู่เดียวก็ตกกระทบกับลำตัวจนรู้สึกเจ็บ
 จากนั้นจึงสะดุ้งสุดตัว รู้สึกเหมือนตกลงไปในหลุมลึกก่อนกระโจนออกมา
 แล้วตกลงไปซ้ำอีก

ชายหนุ่มยกมือขึ้นปิดตาเมื่อจู่ๆ มองเห็นแสงสว่างจ้า ภาพรอบตัว
 ก่อนหน้านี้หายไปหมด เขารู้สึกได้ถึงความชื้นของเหงื่อที่ไหลมาตามใบหน้า
 ทั้งที่อากาศรอบตัวเย็นสบาย เมื่อลองมองให้ดีก็เห็นเครื่องปรับอากาศ
 สีขาวซึ่งทำหน้าที่ปกติเป็นครั้งแรก ตามมาด้วยโน้ตบุ๊กซึ่งคงถูกปิดกระเด็น
 ห่างจากตัว

เขาสูดหายใจลึกเมื่อแน่ใจแล้วว่าฝันไป จากนั้นหยิกท่อนแขนตัวเอง
 คำคินยาวนานไม่ได้จบสิ้นลงอย่างที่คิด ทว่าเมื่อละลายตามองแขนกลับ
 ทำให้จิ้งหะหะหายใจขาดห่างไปดื้อๆ

รอยเล็บที่จิกลงบนมือเขายังอยู่แม้ไม่มีรอยเกิลด์สีดำก็ตาม

๓

นาคินทร์ตักข้าวต้มจืดชืดใส่ปากแล้วนั่งฟังบทสนทนาเรื่อยเปื่อยของมารดากับน้ำชายเสียบๆ เหตุการณ์หลังจากที่นั่นนั้นไม่ต่างจากในฝัน ลึกลับราวกับเป็นเดจาวู

“ชาตินี้เราจะได้กินของอร่อยกับเขาบ้างไหมเนี่ย” ทิพกันยาถามระหว่างโรยพริกไทยให้ตัวเอง พลางหันมองชายหนุ่มที่นั่งทำหน้าเครียดอยู่ข้างๆ

“ผมกินอะไรที่ทำให้มีชีวิตอยู่ได้ก็พอแล้วครับ” พูดไปแล้วชายหนุ่มก็ชะงักพร้อมทำสีหน้าแปลกๆ ก่อนหยิกแขนตัวเองจนนิ้วหน้า เพราะคำพูดที่หลุดออกมาเป็นไปโดยอัตโนมัติ ราวกับถูกจับใส่ปากเพื่อรอเวลาพูดออกไปอย่างนั้น “ผมอิมแล้ว ขอตัวนะครับ”

นาคินทร์วางช้อนคาซามแล้วลุกไปทันที อย่างน้อยเขาต้องทำอะไรให้ต่างจากเดิมบ้าง จะได้ไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจแบบนี้

ชายหนุ่มใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวเร็วกว่าทุกวัน ไม่ใส่ใจรอยคล้ำใต้ตา ทั้งที่ปกติต้องส่องกระจกแล้วส่องกระจกอีก ตอนนั้นเขากำลังนึกถึงคำพูดยายแก่น่ากลัวในฝันต่างหาก...พูดมาเสียยาว ฟังให้ทันก็ยากแล้ว กว่าจะ

จับใจความให้เข้าใจยิ่งยากไปอีก

“อะไรของยายวะ” เขาตอบไม่ได้ รู้แต่คำพูดพวกนั้นให้ความรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย สุดท้ายเขาก็ทิ้งความกังวลใจทุกอย่างไว้ข้างหลัง และเริ่มวันใหม่จริงๆ ด้วยการไปบริษัทพร้อมอาสาชาย มารดาเขาขอพักก่อนเพราะยังรู้สึกเพลียกับการเดินทาง

นาคินทร์เริ่มยิ้มได้เล็กน้อยเมื่อเห็นว่าวันนี้ไม่มีอะไรเหมือนในฝันไปเสียทุกอย่าง

ผลตอบรับของแผนการตลาดที่เขาตั้งใจอีกครึ่งตอนเช้าดีกว่าที่คาดไว้เล็กน้อย แต่ยังมีส่วนที่ต้องแก้ไขอีกหลายอย่างก่อนเสนอให้บิดาพิจารณาอีกครั้ง นาคินทร์นั่งเก้าอี้ประจำตำแหน่งแล้วเอนตัวฟังตั้งใจจะหลับตาพักสักครู่ ทว่าเพียงไม่กี่นาทีก็ต้องลืมตาเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู

จิรวาเดินเข้ามาพร้อมแฟ้มเอกสารที่เขาสั่งให้หาและนำขึ้นมาให้ นอกเหนือจากนั้นคือถุงฟอยล์สีเงินเก็บความเย็นที่ห่อร้อนถือมาด้วยโดยใช้แฟ้มบังไว้อย่างแนบเนียน

“นี่คะ ของที่คุณนาคินทร์สั่ง” ห่อร้อนเย็นลึนๆ นั้นมาให้แล้วก้มหน้าลงนิดหน่อย คล้ายกับไม่กล้ามองตอนเขาเปิดถุงเก็บความเย็นแล้วหยิบออกมา

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มมองถ้วยไอศกรีมรสช็อกโกแลตในมือแล้วเปิดฝาออก ings ซ้อนพลาสติกแบนไว้ในถุงตามเดิม ก่อนหยิบซ้อนเงินส่วนตัวคันเล็กในลิ้นชักออกมาตักกินแค่สองคำเท่านั้น แล้วปิดฝากระดาดด้วยสีหน้านิ่ง ใส่มันกลับลงไปในถุงเก็บความเย็นแล้วส่งคืนให้หญิงสาวที่ขยับแว่นซึ่งยื่นมือมารับไปเสียบๆ ก่อนออกจากห้องไปทันที

พอได้ยินเสียงปิดประตูเท่านั้น นาคินทร์ก็แลบลิ้นเลียริมฝีปากก่อนเหม้มแหม่น เมื่อจุกคิดว่าเขาเห็นรอยยิ้มแม่สาวแว่นหรือไม่ แม่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาใช้ห่อร้อนซื้อไอศกรีมช็อกโกแลตของโปรดมาแล้วกินเพียงสองคำก่อนให้ทิ้งไป เหตุผลเดียวที่ต้องหยุดของชอบไว้เพียงเท่านั้นเพราะเขาจะปวดหัว

ฝ่ายบุคคลสัมภาษณ์งาน เริ่มตั้งแต่ที่บ้านทำธุรกิจอะไร มีแนวโน้มจะขยายกิจการไหม และคิดว่าตัวเองมีความสามารถพิเศษอะไรบ้าง

“นักการเมืองไม่ค่อยมั่นคงนะครับ แค่เปลี่ยนสมัยก็เปลี่ยนคนได้แล้ว แต่ที่บ้านเขาทำธุรกิจอะไรีเปล่า”

ท่าที่ไม่สนใจทำให้คุณถูกถามถอนใจ ก่อนตอบออกไปว่าเป็นหุ้นส่วนสำคัญของห้างสรรพสินค้ารายใหญ่ที่มีสาขามากมายราวกับดอกเห็ด

“ถ้าอย่างนั้นคอนเฟิร์มนัดครับ”

การตอบตกลงแบบไม่เสียเวลาคิด ทำให้คุณเป็นแม่เหล็กดึงดูดลูกชายจะยืมออกมา

“คนนี้น่าสนใจ”

หนึ่งทุ่มตรงคือเวลานัดที่ห้างสรรพสินค้าซึ่งมีสาขามากมายราวกับดอกเห็ด ระหว่างทางนั้นนาคินทร์นึกถึงหญิงสาวผู้ที่เขาอยากเห็นหน้ากะทันหันเพราะจำนวนหุ้นที่หล่นถืออยู่ และลองคำนวณเล่นๆ ว่าแข่งแกร่งพอจะเป็นพาร์ตเนอร์ให้อาณาจักรเขาหรือไม่ เมื่อได้คำตอบชายหนุ่มก็นั่งยิ้มมุมปากคนเดียวอยู่นานสองนาน ก่อนหุบยิ้มเมื่อได้ยินเสียงไอ้จิ้งจอกเค็กดังมาจากคนขับรถ

ภูชิตหุบปากฉับอย่างอดกลั้นทันที แต่สายเกินไป เขาจามใส่พวงมาลัยแรงๆ และคิดว่าเครื่องปรับอากาศคงเป่าละอองพวกนั้นไปหลังรถแล้ว เด็กหนุ่มได้แต่ทำหน้ายุ่งเพราะรู้ว่าตัวจะถูกต่อว่า เทบหันกลับไปไหว้อีกฝ่ายระหว่างรถติดทันที

“ขอโทษครับคุณคิน”

“เวลาจามหัดมีผ้าปิดปากบ้างไอ้ชิต”

เสียงผู้พูดทู่กว่าปกติ ที่มาของเสียงนั้นทำให้ภูชิตทำหน้าแปลกใจ เขาถูกคนที่นั่งอยู่ด้านหลังยกเท้าถีบเบาๆ ให้หันกลับมามองทางเพราะสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว

“ขับรถต่อสิวะ” นาคินทร์รู้ว่าเพราะอะไรจึงถูกมองแบบนั้น คงเป็นเพราะหน้ากากอนามัยที่เขาหยิบขึ้นมาสวมทันทีเมื่อได้ยินเสียงไอครั้งแรก นับว่าโชคดีที่มารดาเขาไม่ได้นั่งมาด้วยกันเพราะล่วงหน้าไปก่อน ไม่อย่างนั้น หน้ากากอนามัยกรองแบคทีเรียอนุภาคสามไมครอนที่พกติดตัวมานี้คงไม่เพียงพอ แต่อีกครู่เดียวภูษิตก็ชะลอรถอีก แม้ไม่ได้เบรกกะทันหันเหมือนครั้งก่อนแต่ก็น่าหัวเสียไม่ต่างกัน

“เหมือนผมจะเห็นเงาคคนเดินที่ข้างทางเลยครับ”

“แล้วแกจะจอดดูทำไมวะ” ชายหนุ่มกัดฟันเสะเยี้ยมได้หน้ากากอนามัย เขารู้ว่าไอ้เด็กนี่พอจะ ‘เห็น’ อะไรบ้าง แม้ไม่บ่อย แต่ก็ไม่ใช่เวลาต้องจอดรอ

“ผมกลัว ขาแข็งจะแย่แล้วครับ”

คำพูดนั้นทำให้คนฟังแทบยกเท้าถีบคนขับรถหากไม่มีเบาะนั่งมาคั่นไว้ “จะให้ฉันขับแล้วแกมานั่งไหมล่ะ”

“ขอบคุณครับคุณคิน”

นาคินทร์ถลิ่งตาใส่ตอนภูษิตหันมาทำท่าเปิดประตู เด็กหนุ่มชะงักเมื่อสบตาเขาและเข้าใจทันทีว่านั่นเป็นการกล่าวประชดประชัน

“หายตกใจก็ขับต่อไปสิวะ เดี่ยวไม่ทัน”

ภูษิตมีสีหน้าลำบากใจไม่น้อย รีบหลบตา มีบางอย่างในใจที่ไม่กล้าพูดออกมา เพราะสิ่งที่เห็นคือเงาดำนั่งอยู่ภายในรถข้างเจ้านายซึ่งคงทำหน้าที่ได้ผ้าปิดจมูก กำมือข้างขวาที่กำลังลั่นแน่นก่อนตัดสินใจขยับเปิดประตูรถทั้งที่ตนเองยังเอี้ยวตัวไปมองเงาหลังอยู่

“ขอโทษครับคุณคิน” เมื่อพูดจบเจ้าตัวก็เปิดประตูวิ่งไปยืนทิ้งระยะห่างอยู่หน้ารถอีกหลายเมตร ขณะปล่อยให้เจ้านายเปิดประตูลงไปยืนเท้าเอวมอง ริมถนนใหญ่ก็ยังมึนผ่านไปมาเป็นระยะๆ ทั้งบีบแตรบ้างขับผ่านไปบ้าง เขาถึงกับโคลงศีรษะแล้วเปิดประตูด้านหน้าเพื่อเปิดไฟกะพริบ จ้องอีกฝ่ายอย่างสื่ออารมณ์คัดค้านสุดฤทธิ์โดยไม่เอ่ยอะไรผ่านหน้ากากอนามัยสักนิด

ใบหน้าซีดของภูษิตทำให้นาคินทร์ขี้น้ำใสอย่างหมายหัวก่อนกลับเข้าไป

ในรถแล้วขับออกไปโดยทิ้งเด็กหนุ่มไว้บนถนนอย่างไม่เสียเวลาคิดอีก นัดของเขาสำคัญกว่าจะเสียเวลาเพราะคนคนเดียวได้ อารมณ์หงุดหงิดของเขายิ่งมีมากขึ้นเมื่อเหลือบมองจอดิจิทัลซึ่งบอกเวลาที่เลยกำหนดมาแล้วห้านาที และเสียงข้อความจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ความกดดันเพิ่มอีกทางจากมารดาเร่งเร้าให้เขาต้องเหยียบคันเร่ง

“ไอ้ชิตเอ๊ย!” เขาสบถ หงุดหงิดตัวเองที่น่าจะโล่งชิตไปตั้งแต่ก่อนหน้านี้ หากไม่ติดตรงที่เขาารู้สึกว่าการเห็นคนมีความทุกข์ในเรื่องเดียวกันมากกว่าเป็นวิธีการบรรเทาทุกข์อย่างหนึ่ง เพราะถ้าเทียบกับเด็กหนุ่มที่มักเห็นอะไรแปลกๆ เป็นประจำกับเขาที่เห็นเดือนครึ่งแล้วละก็ นั่นทำให้เขารู้สึกดีขึ้นมากทีเดียว

สิ้นความคิดนั้นเขาก็กวาดตามองข้างทางอีก ไม่มีสิ่งผิดปกติอะไร รกตา นอกจากผู้หญิงผมยาวมอมแมมที่กำลังยืนโบกรถอยู่ไกลๆ และเพียงไม่กี่วินาทีจากนั้นเขาก็ขับรถผ่านไปโดยไม่ต้องเสียพื้นที่ในสมองคิดว่าควรจอดหรือไม่

แต่แล้วเครื่องปรับอากาศกลับเย็นจนเหมือนลดต่ำเกินอุณหภูมิที่ตั้งไว้ยี่สิบสององศา รถยนต์ที่แล่นไปอย่างนุ่มนวลกระตุกแล้วดับลงโดยไม่มีสาเหตุ สิ่งแรกที่น่าคิดคือการมองกระจกมองหลังตรงตำแหน่งที่นั่งด้านหลังซึ่งว่างเปล่า แล้วให้เหตุผลแก่ตนเองว่าไม่ควรคิดมาก เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นโทร. หาช่างซ่อมแล้วก็ชะงักไป

อันที่จริงเหตุการณ์นี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับนาคินท์มาก่อน รถเขาเข้าศูนย์ตามมาตรฐานและได้รับการดูแลอย่างดีโดยภุชิต แต่ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนถูกควบคุมโดยคนขับรถและตนเองก็ทำอะไรไม่ได้

“น้ำชาย” นึกถึงคนที่ช่วยได้เกือบทุกเรื่องแล้วก็รีบโทร. หา แต่ชะงักอีก เพราะรู้ว่าชินโทร. ไปแล้วต้องมานั่งเล่าเรื่องยาว แถมยังเสียฟอร์มอีกต่างหาก จะโทร. หามารดาก็คงช่วยไม่ได้ คิดแล้วมุนษย์ผู้ไม่ประสีประสา กับรถเสียก็นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น ก่อนลองสตาร์ทรถใหม่อีกทีแต่ก็ไม่มีผล

หากอุปสรรคมากขนาดนี้เขาคงต้องขอยกเลิกนัดไปก่อน

ข้อความ 'ไม่ไปแล้วนะแม่' ถูกพิมพ์ส่งกลับไปที่ทิพกันยาโดยไม่ระบุเหตุผลตามนิสัยเขา ซึ่งชายหนุ่มคิดว่าอย่างไรก็ตาม มารดาต้องมีเหตุผลสวยหรูแก้ตัวไปก่อนได้แน่

นาคินทร์โทรศัพท์กลับไปที่บ้านเพื่อบอกแม่บ้านว่าต้องการคุยกับลุงชัยซึ่งเป็นคนขับรถของบิดา ทว่าหลังจากถือสายรออีกครู่ใหญ่ก็ได้คำตอบว่าอีกฝ่ายไม่อยู่ นั่นหมายความว่าจะไม่มีการรับเขาจากตรงนี้แน่นอน รวบรวมเวลาเกิดปัญหาแล้วทุกอย่างไม่เป็นใจไปเสียหมด แม้กระทั่งตอนลงจากรถมาโบกแท็กซี่ก็ไม่มีคันไหนรับ

นาคินทร์หันไปมองแท็กซี่ที่ขับผ่านไปเหมือนเขาเป็นลัมภเวสีข้างทางอย่างอาฆาต แล้วสุดท้ายใจลึก ก่อนตัวตลึงตลึงกลับไปอีกทางเมื่อรู้สึกตัวว่าถูกมองอยู่

หญิงสาวผมยาวสวมชุดมอมแมมเท้าเปล่าสะดุ้งเมื่อสบตากับชายหนุ่มซึ่งสวมชุดสูทเนี้ยบสะอาดสะอ้าน เท้าสองข้างของเธอเหมือนกับจะก้าวไม่ออก ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันทำงานอย่างเอาเป็นเอาตาย เมื่อเห็นว่ารถยนต์ที่ขับผ่านไปนั้นจอดเพื่อให้ความช่วยเหลือที่เธอร้องขอมาตลอดหลายวัน มือสกปรกของเธอกำแล้วคลายสลับกัน รู้สึกว่าหัวใจเต้นระรัวจนร้องไห้โดยไม่ทันตั้งตัว แม้ว่าอีกฝ่ายเพียงเล็กราวตัวผู้ตบถอยไปอีกหลายก้าว เพื่อรักษาระยะห่างตอนเธอก้าวเท้าสั้นระริกเข้าไปใกล้อีก

หญิงสาวรู้ว่าไม่ได้หลั่งน้ำตาเพราะเศร้าเสียใจ แต่เป็นเพราะตื่นตันราวกับได้พบของที่เพียรตามหามาเนิ่นนานยิ่งกว่าหาขนตาในมหาสมุทร

“เพียงครึ่งพัทตร์ประสพพบน้องจำได้ ยอดดวงใจนาคือยาหนีหน้าเมื่อครั้งก่อนตอนพี่ให้สัญญา ถึงจากลาจบบ่ไปใช้จากกัน” เจ้าของเสียงหวานขัดกับภาพลักษณ์เอยพร้อมยื่นมือไปข้างหน้า กิ่งกระเจินคว่ำตัวผู้ตั้งท่าถอยหนีตั้งแต่เธอเริ่มพูดได้ทันท่วงที

สองมือของชายหนุ่มเตรียมปกป้องตามสัญชาตญาณ แต่สองมือเล็ก

กลับเร็วกว่า โอบช่วงเอวคนที่ซัดขึ้นแล้วกดทุกส่วนของใบหน้าลงไปแนบ
อกซ้าย สูดกลิ่นอายไต้ร่มผ้าเข้าไประหว่างไม่ต้องการปล่อยออก น้ำตาอุ่นไหล
พราก

คล้ายโลกหยุดหมุนไปในนาที่นั้น และนาคินทร์รู้ลึกเหมือนกำลัง
จะตายทั้งเป็นอยู่กับที่

๑

นาคินทร์รู้สึกเหมือนกำลังตายทั้งเป็น เขาขยับตัวไม่ได้ ไม่ใช่ เพราะอีกฝ่ายรัดแน่นเกินกำลังจะขจัดขึ้น แต่เป็นสภาพเหมือนขยะที่แค่เห็น เขาก็คันไม้คันมืออยากเอาไม้กวาดโบกไล่ให้ห่างตัว ทั้งกลิ่นเหม็นตุๆ ผสม กลิ่นอะไรต่อมิอะไรที่แย่มากที่สุดในสากลโลกเล็ดลอดผ่านหน้ากากอนามัยซึ่ง เขยื้อนไปตอนที่เจ้าหล่อนยกมือตัวโดน

ยิ่งถูกสัมผัสแบบนี้เขายังรู้สึกคันเคะเยอขึ้นมา ขนลุกตั้งแต่หัว จรดเท้า

ชายหนุ่มหลุบตามองดวงตาพรราวที่ซ่อนอยู่ใต้เรือนผม ก่อนเสมือลงต่ำลงไปกว่านั้นเพื่อสำรวจใจให้แน่ใจ

ไม่น่ามีอาวุธ...เป็นความคิดแรกที่ผุดขึ้นในหัว ตามมาด้วยความกังวล เมื่อเห็นตัวอักษรที่เป็นลายบนชุดมอมแมมเหม็นเน่าซึ่งเป็นชื่อโรงพยาบาล เฉพาะทางด้านจิตเวช

นาคินทร์กัดฟันแน่น เกินจะทนเมื่อรู้สึกว่าการตนเองกำลังถูกบีบหน้า อีกฝ่ายถูไถ เขาน่าจะถอยหนีไปแต่แรกจะได้ไม่ต้องมารีบมือกับคนสติไม่ดี

แม้ไม่แน่ใจว่าระหว่างคนสติดีมีอาวุธกับคนสติไม่ดีไม่มีอาวุธอย่างไรจะรับมือยากกว่า แต่ชายหนุ่มก็เลือกที่จะเจรจาก่อนอย่างสันติ

“ปล่อยเตี้ยนี้” เขาพูดเสียงเข้มทำให้หญิงสาวที่กอดเขาเต็มสองแขนงยหน้าขึ้นมามอง แต่สิ่งที่ชายหนุ่มเห็นชัดเจนตอนนี้คือใบหน้าเปราะโชนั้นมีบางอย่างขยับยุกยิกอยู่ใต้เรือนผม เขาหยุดมองนิ่งเมื่อเห็นชัดว่าหนดของแมลงสีน้ำตาลที่ยังโตไม่เต็มวัยโผล่ออกมาตามด้วยร่างกายขนาดใหญ่ เคียงลูกอมเม็ดเล็กๆ ใต้บนแก้มหญิงสาว มือที่ไม่ต้องการแตะเนื้อตัวของอีกฝ่ายแม้แต่ปลายเล็บเปลี่ยนมายันตัวเธอเต็มแรงทันทีจนล้ม แม้เขาไม่ต้องการใช้ความรุนแรง แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ ร่างกายเขาแทบทำงานอัตโนมัติก่อนสมองจะสั่งการแจ้งเหตุผลกลับมาว่านั่นเป็นกลไกการป้องกันตัว

ป้องกันตัว...จากแมลงสาบบนหน้าเธอ

“หยุด! อย่ามาใกล้ผม ไม่อย่างนั้นผมจะแจ้งความ ไม่สิ แจ้งโรงพยาบาลต่างหาก” นาคินทร์ชี้หน้าหญิงสาวนิรนามที่พยายามลุกขึ้นมา “ก็บอกให้หยุดไป!”

เขาตวาดซ้ำ ทำให้คนที่ล้มลงไปหยุดทำหน้าที่เหยเก เธอใช้มือคู่เล็กที่ถลอกเพราะยันตัวกับพื้นบิดตาแล้วก้มหน้าสะอึกสะอื้น น้ำตาหยดแหมะลงพื้นเหมือนเปิดก๊อกเอื่อยๆ

นาคินทร์ไม่อาจจะสายตาไปจากผู้หญิงตัวหมั้นสักวินาที เพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะไม่จู่โจมเขาอีก ชายหนุ่มถอดเสื้อสูทออกเพราะมันเปราะอะลิสกปรกรวมทั้งกลิ่นต่างๆ ของอีกฝ่าย เกือบโยนทิ้งพื้นแล้วหากไม่เห็นว่าคุณที่ดูไม่ปกติซึ่งสวมชุดคนไข้ทำให้เขานึกถึงสัมผัสก้อนหน้านั้นตอนที่ตัวเธอแนบติดกับตัวเขาโดยเหมือนจะมีเพียงเสื้อโรงพยาบาลเท่านั้นที่ขวางอยู่

ไม่มีอันเดอร์แวร์...ความรู้สึกของเขาบอกแบบนี้

“เอาไปใส่” เขาโยนสูทเลอะของตัวเองคลุมหัวหญิงสาวสติไม่ดีที่รับไว้แล้วงยหน้ามองด้วยใบหน้าเยือกคราบน้ำตา “ใส่แล้วไปนั่งตรงนั้น”

นาคินทร์สั่งเสียงคมเฉียบ ซึ่ไปยังด้านหลังรถยนต์ คนฟังคลี่ยิ้มแล้ว พิมพ์เสียงแผ่วเตรียมลุกเดินมา ทว่าคนสั่งกลับย้าคำเดิมพร้อมก้าวถอยหลัง

“ถอยไป แล้วนั่งตรงนั้น” ดวงตาคมถลิ่งมองแล้วชี้นิ้วอีกรอบ รोजनाหญิงสาวสติไม่ดีที่เอาแต่กอดสุทเขาลงไปนั่งกอดเข้าตรงจุดที่สั่งอย่างว่าง่าย แล้วจึงลดมือลง ต่างกับคนถูกสั่งที่ยังไม่เลิกมองมาแล้วพิมพ์ดังขึ้นเหมือนตั้งใจพูดกับเขา

“หากพี่สั่งสิ่งใดน้องจะทำ มิให้ข้าเคืองโกรธระคายจิต เพราะผู้เดียวที่ยังคงสถิต ดังชีวิตคือภุชงค์ยอดดวงใจ...” เสียงเธอสิ้นครี้อตอนเห็นสายตาคมงามที่มองกลับมาแล้วไม่ตอบอะไรแม้แต่คำเดียว “เมื่อน้องเคยทำผิดเมื่อครั้งก่อน ดวงสมรของนาคีโปรดอภัย ถึงผ่านภพก็ขอรอจะชดใช้ ด้วยหทัยซื่อตรงคงนิรันดร์”

นาคินทร์มองหญิงสาวที่เห็นโลกผ่านม่านน้ำตานิ่ง

“แค่นั่งตรงนั้นเพื่อผมก็พอแล้ว” ชายหนุ่มหันมองทางหนีที่โล่งอย่างเช่นรถแท็กซี่ที่จอดเพราะติดการจราจรซึ่งเป็นอัมพาต เขารีบก้าวขาเตรียมเดินไปทันที แต่หันกลับมาอีกครั้งเมื่อนึกขึ้นได้ “รอตรงนั้น ห้ามไปไหนแล้วก็อย่าแตะรถผมด้วย”

เขารีบเปิดประตูแท็กซี่ที่ยังไม่ได้ตกลงจะรับตนเองทันทีแล้วล็อกประตู ก่อนหญิงสาวร่างผอมในชุดโคร่งจะพุ่งมาเกาะกระจะกอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่สนใจคำสั่งของเขาก่อนหน้าเ็นอย่างพิสดาร

เมื่อแท็กซี่ออกตัวไปยังปลายทางที่ชายหนุ่มบอก เสียงเกาะกระจะกเสียดหายไปหลังจากนั้น นาคินทร์ไม่หันไปมองเลยว่าหญิงสาวที่ถูกทิ้งไว้เริ่มวิ่งตามรถยนต์ ก่อนหยุดลงเมื่อตามไม่ทัน

ชายหนุ่มโล่งใจไปละแยะหนึ่งที่รอดจากหญิงสาวสติไม่ดีมาได้ เขาเริ่มค้นหาข้อมูลจากชื่อโรงพยาบาลด้วยโทรศัพท์มือถืออย่างรวดเร็วแล้วโทร. ไปตามเบอร์ที่พบ

“สวัสดีครับ พอตีผมพบคนที่คิดว่าเป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาล เป็นผู้หญิง ส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ผิวขาว ตัวผอมๆ ผมยาวถึงกลางหลัง...” รายละเอียดของอีกฝ่ายถูกไล่ลำดับอย่างรวดเร็ว พร้อมระบุพิกัดที่เขาทำซ้ำให้เธอนั่งรออย่างครบถ้วน และได้รับคำขอบคุณ เป็นการใหญ่จากปลายสาย

คนนั้นก็ควรอยู่ที่โรงพยาบาลบ้า ถูกต้องที่สุดแล้ว

เมลินดากระซิบสิ่งที่ได้รับมาแน่น กอดเข้ามองสองเท้าเล็กเปลือยเปล่า ซึ่งเจ็บระบมไปหมด เธอกลับมาหนึ่งหนึ่งเช่นที่อีกฝ่ายสั่งด้วยคาดหวังทุกนาที ที่พื้นผ่านว่าเราจะกลับมา ดวงตากลมยังคงฉายแวววิตกกังวลตั้งแต่ตอนเห็น ชายหนุ่มก้าวขึ้นรถและไม่ยอมออกมา ทั้งที่เธอพยายามเคาะเรียกเพื่อ ต้องการบอกละเอียดสำคัญ

เธอเห็นบางอย่างที่อยู่ใต้นั้น เเงดำตามตัวที่เขาคงมองไม่เห็น

หญิงสาวเริ่มกัดเล็บเมื่อนึกถึงเงาดำของผู้หญิงซึ่งมีจุดประสงค์ มุ่งร้ายชัดเจน พลังคิดว่าทำอย่างไรจะบอกให้อีกฝ่ายรับรู้ได้ เพราะที่เห็นวันนี้เธอก็ดูออกว่าเธอไม่ยอมให้เธออยู่ใกล้ ความจริงที่สำคัญคือเขาจำเธอไม่ได้ ต่างกับเธอที่เฝ้าคะเนหาเขามาตลอด

คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา น้ำตาที่แห้งก็ไหลออกมาอีกจนต้องก้มหน้าลง ซบเข้า กอดเสื้อสูทที่เป็นตัวแทนอีกฝ่ายไว้ ไม่สนใจเสียงรถที่แล่นผ่านไปรอบๆ หรือแม่เสียงฝีเท้าหลายคู่ซึ่งเคลื่อนเข้ามาใกล้

หญิงสาวเฝ้าน้ำอีกครั้งเมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติราวกับถูกจ้องมอง และคนแรกๆ ที่เธอเห็นนั้นไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นหญิงสาวชุดขาวที่คลี่ยิ้มให้ พร้อมยื่นมือตรงมา

“คุณเมลินดา กลับไปกับเราเถอะนะคะ” พยาบาลสาวสบตาผู้ป่วย เจ้าปัญญา เห็นชัดถึงสีหน้าสับสนของคนไข้

“ไม่กลับ” เมลินดาตอบกลับไป จำนวนคนที่ยื่นล้อมท่างๆ นั้นทำให้เธอ

นี่กลัวจนนั่งชดตัวลีบ ก้มหน้าแนบเข่าพึมพำกับเสื้อที่กอดไว้ว่าจะรอเจ้าของมันกลับมา ก่อนสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีคนมาเตะไหล่ ดวงตากลมเบิกมอญิงสาวที่สวมชุดกระโปรงสีหวาน ใบหน้าที่ละม้ายคล้ายตัวเธอเองฉายแววกังวลชัดเจนยามขยับริมฝีปากเอ่ยเรียก ซึ่งคนมองเห็นเป็นภาพซ้ำในหัว ก่อนโสตประสาทจะรับรู้และก่ลั่นกรงออกมาว่าอีกฝ่ายพูดว่าให้กลับไปด้วยกัน

ใช้เวลาคิดอยู่นานกว่าเมล็ดาจะนึกชื่อคนที่หายไปจากชีวิตเนิ่นนานได้ “ไอรีน”

ไอรีน น้องสาวของเธอเอง

เมล็ดากำลังสับสนว่าความทรงจำที่อยู่ในหัวคืออะไร เธอจำไอรีนได้ว่าเป็นใคร และจำได้ด้วยว่าเธอเป็นใครที่ไม่ใช่พี่สาวของไอรีน

นี่รนาคิน...ชื่อนี้มากกว่าที่ควรจะเป็นชื่อของเธอจริงๆ

“ที่โรงพยาบาลโทร. ไปหาฉันบอกว่าเธอหนีออกมา”

หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ เปรยในช่วงเวลาที่อยู่กันตามลำพังในวันรุ่งขึ้น ขณะคนถูกเรียกเพียงหันหน้ากลับมามอง หลังจากชะเง้อไปยังห้องโถงส่วนกลางที่เปิดโทรทัศน์ฉายรายการที่เธอมักจะไปนั่งดูประจำ ทว่าวันนี้ช่วงเวลาสิบห้านาทีนั้นไม่มีนาคินทร์โผล่มาให้เห็น แต่เป็นชายหนุ่มคนอื่นที่มาทำหน้าที่แทน

“อย่าทำอย่างนั้นอีก คิดยังไงถึงทำอย่างนั้น ข้างนอกอันตรายรู้ไหม”

เสียงเข้มของไอรีนทำให้คนฟังต้องสบตากูสนทนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก่อนหลุบตาลงจนเห็นประกายบางสิ่งที่สะท้อนแสงเข้าตา...แหวนเพชรที่นิ้วนางข้างซ้ายของหญิงสาวที่สวมชุดกระโปรงลูกไม้ทำให้คนมองขมวดคิ้ว เธอจำได้ว่าเครื่องประดับที่สวมอยู่ตำแหน่งนั้นมีความหมายพิเศษกว่าปกติ จึงเงยหน้ามองผู้สวม

ไอรีนถอนใจ ยกมืออีกข้างจับตัวแหวนแล้วหมุนมันไปมาอย่างลำบากใจทั้งที่ยังสวมมันอยู่ “ฉันแต่งงานช่วงกลางปีที่ผ่านมา ขอโทษที่ไม่ได้

บอกให้เธอรู้นะเม เธอคงเข้าใจนะว่าฉันอยากจะให้ทุกอย่างเรียบร้อย”

เมลินดา นั่งฟังนิ่งอย่างไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไร มองดวงหน้างามแบบ ลูกครึ่งของคนทีเพียรเล่าเรื่องอย่างเหม่อลอย ไม่ได้สนใจฟังเรื่องคนชื่อมาร์ค ที่ถูกพูดถึงว่าเป็นอย่างไร ภาพจำของเธอที่มีต่อไอรีนคือหญิงสาวหน้าตา คล้ายกับตัวเอง เป็นน้องสาวห่างกันเพียงปีเดียว แต่สาเหตุที่ทำให้ต้องแยก จากกันหลังจากนั้นเธอก็ไม่ออก เพราะสิ่งที่เข้ามาแทนที่คือความทรงจำ อันแปลกประหลาดที่ว่าสมจริงยิ่งกว่าความทรงจำอื่น

ภาพชายหนุ่มที่เธอยังคงไม่ลืมทั้งยามหลับและตื่น ไม่ว่าจะรูปลักษณ์ ภายนอกจะเปลี่ยนไปอย่างไร เธอก็ยังรู้ว่าเป็นคนคนนั้นไม่ผิดแน่

ต้องไปหาเขา... เป็นสิ่งเดียวที่เธอคิดออกและต้องการทำมากที่สุด ในตอนนี้

“อย่ามองหน้าฉันอย่างนั้น” ไอรีนพูดเสียงเข้ม แล้วขีดหน้าเมื่อเห็น พี่สาวสบตามองนิ่งอย่างอึ้งวอน “เธอต้องรักษาตัวจนกว่าจะเลิกคิดว่า ตัวเองเป็นคนอื่น เข้าใจไหม ไม่อย่างนั้นฉันไม่มีทางยอมให้ออกจาก โรงพยาบาลแน่”

“ถ้า... ไม่เป็นคนอื่นจะให้ออกไปได้ใช่ไหม”

“เธอยังดูแลตัวเองไม่ได้นะเม ฉันก็ดูแลเธอไปตลอดไม่ได้เพราะฉัน ก็มีครอบครัวของตัวเอง อยู่ที่นี่ให้หมดดูแลดีที่สุดแล้ว ถ้าเกิดหายเมื่อไหร่ ก็ค่อยว่ากันทีหลัง ถึงบ้านเราตอนนี้จะไม่มีใครอยู่ แต่มันก็รอเราอยู่ตรงนั้น ถ้าเธอหายแล้วค่อยกลับไปอยู่ที่นี่ก็ได้” พูดถึงตรงนี้หญิงสาวก็ถอนใจ ไม่ปิดบังสีหน้าเห็นใจสักนิด “ฉันกับมาร์คคุยกันแล้วว่า จะให้หมดดูแล เธอต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าอะไรจะดีขึ้น ไม่ใช่แค่เธอคนเดียวที่เจ็บปวด เพราะ ฉันเองก็เสียใจที่เธอกลายเป็นแบบนี้”

มือข้างที่เอาแต่จับแหวนตัวเองระหว่างที่พูดหยุดการขยับ เมื่อมือ อีกคู่หนึ่งแตะทับอย่างอ่อนโยนแล้วบีบเบาๆ

“เมื่อวาน...ฉัน...จะไปหาเธอ” เมลินดาพูดพร้อมสบตาอีกฝ่ายอย่าง

ตั้งใจพูดให้เชื่อถือเต็มที่ พยายามยิ้มตอนไอรินหรือตามองกลับมาอย่างสงสัย ก่อนหน้านี้ไอรินเคยมาเยี่ยมพี่สาวนานมาแล้ว อีกฝ่ายยืนยันหนักแน่นว่าตนเองเป็นคนอื่น พูดจาพิลึกยาวเหยียดชนิดฟังแล้วรู้สึกเหมือนอยู่คนละโลกเมื่อพยายามบอกว่าไม่ยอมกินยา อาการนี้ลดลงก็ครั้งที่เธอตัดสินใจแอบมาเยี่ยม ซึ่งแม้พยายามพูดให้สั้นลงบ้าง แต่เธอก็ยังไม่เชื่อนักว่าพี่สาวจะหายจนเป็นปกติจริงๆ... ซ้ำยังมาหนีออกจากโรงพยาบาลแบบเมื่อวานอีก

“ฉันอยากไปหาเธอ ฉันหายดีแล้วนะไอริน” ยิ่งพูดก็เหมือนยิ่งเปิดช่องโหว่ราวกับเด็กขโมยขนมที่ลนลานอธิบายน “ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว ให้ฉันออกไปเถอะ”

ทว่าน้องสาวซึ่งรับบทผู้ไต่สวนนั้นกลับดึงมือออกแล้วเซ็ดเหงานที่สวมอยู่ “เธอยังดูแลตัวเองไม่ได้ ซีนออกไปฉันก็จ้างพยาบาลพิเศษไปดูแลเธออยู่ดี ค่าใช้จ่ายมันไม่ต่างกับอยู่ที่นี้เลย”

“ฉัน... จะดูแลตัวเอง”

“เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองคือใครนะเม” ไอรินกอดอกมองหญิงสาวซึ่งสวมชุดคนไข้ที่ผมยุ่งทว่าสะอาดกว่าเมื่อวานมาก แล้วส่ายหน้า คำว่ากระเป่าหนังสือขามาสะพายก่อนลุกขึ้น เพราะเหลือบมองนาฬิกาข้อมือซึ่งบอกว่าใกล้ถึงเวลาที่นัดสามีให้มารับแล้ว

“เมลินดา เบญจมินทร์”

เสียงที่ดังจากด้านหลังทำให้คนที่กำลังจะออกไปหยุดเดิน ก่อนหันมองเจ้าของชื่อด้วยสีหน้าไม่ใคร่เชื่อเท่าไรนัก เพราะอีกฝ่ายอาจจำมาจากพยาบาลที่ดูแลอยู่ก็ได้

“วันเกิดล่ะ”

“๒๙ กุมภาพันธ์”

ความรู้สึกอึดอัดเหมือนมีอะไรสักอย่างกดทับอยู่บนอกทำให้พันธนาคินทร์ลืมตาตื่นในความมืด เขาปาดเหงื่อก่อนสุดหายใจลึกกราวกับอากาศเป็นสิ่งที่

คิดถึงที่สุดในตอนนี้อย่างไร ไม่เคยรู้สึกว่าจะโชคดีที่ตื่นขึ้นมาเท่านี้มาก่อน เพราะเขาเห็นสิ่งที่มีมักจะเห็นเดือนละครั้งในฝันด้วย

ชายหนุ่มเปิดไฟในห้องก่อนรินน้ำในเหยือกที่เตรียมไว้บนโต๊ะ ดื่มแล้วนั่งคิดครุ่นใหญ่ แม้ว่าช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาชีวิตจะเป็นปกติแล้ว ทว่าเขากลับรู้ดีว่าตนเองมีความกลัวที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ในใจ

อีกสองวันก็จะถึงวันขึ้นสิบห้าค่ำอีกแล้ว มะรืนนี้ดูใกล้เกินไปจนเขารู้สึกว่าช่วงเวลาสามสัปดาห์ที่ผ่านมาที่ผ่านมานั้นผ่านไปรวดเร็วราวกับสายลม ไม่มีอะไรนอกจากทำงานและงาน เข้าโรงพยาบาลสองครั้งเพื่อไปหาหมอ เพราะเป็นหวัดและผื่นแพ้ยุกัด

เมื่อนอนไม่หลับเสียแล้วชายหนุ่มจึงเดินออกจากห้องนอนอย่างไร้จุดหมาย ก่อนหยุดอยู่ที่หน้าห้องทำงานบิดาซึ่งกลับมาจากต่างประเทศได้สักพักแล้ว นาकिनทร์หมุนลูกบิดแล้วเปิดประตูชะงักหน้าเข้าไป ชะงักเมื่อเห็นว่าห้องที่ควรไม่มีใครนั้นเปิดไฟสว่าง และเจ้าของห้องที่สวมชุดนอนยังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน

ดวงตาคมตวัดมองเขาทันที พลันขมวดคิ้วแล้วขยับแว่นสายตาหนึ่งครั้ง ชายสูงวัยคนนั้นคงเคঁความเคร่งเครียดจริงจังเสมอไม่ต่างจากเมื่อหลายสิบปีก่อน

“ทำไมไม่เคาะประตู” อาคิรวิชกล่าวเรียบๆ แล้วปิดหนังสือที่กำลังอ่าน

“ก็ผมไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหนนี่ ทำไมยังไม่นอนครับ” ได้ที่เขาถามกลับแล้วแทรกตัวผ่านประตูที่แง้มไว้เข้าไปโดยไม่รอให้คนเป็นพ่ออนุญาต ปิดประตูทั้งที่ยืนหันหน้าให้คนที่ชูหนังสือในมือแทนคำตอบ

นาकिनทร์มองปกหนังสือที่เป็นรูปบิดาสมัยหนุ่มปราดเดียวแล้วยกไหล่ เดินมาหนึ่งฝั่งตรงข้ามโต๊ะแล้วรับหนังสือเล่มนั้นมากริดเลือกหน้าที่เขาชอบมากที่สุด ก่อนยิ้มเมื่ออ่านประโยคที่ขีดปากกาเน้นข้อความซึ่งขีดไปตามกาลเวลาไว้

สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของผมไม่ใช่กิจการทั้งหมด แต่เป็นครอบครัวซึ่ง
คำนวณเป็นมูลค่าไม่ได้

“ตอนที่อ่านครั้งแรกผมเกือบร้องไห้เนาะ” ชายหนุ่มไม่ได้ประชดแต่
ว่าตามจริง “เสียดาย พอโตมาแล้วมันกลับไม่ซึ่งเท่าไร”

“แกมันไม่น่าโต” คนเป็นพ่อตอบหน้าตายแล้วดึงหนังสือกลับมา

“พ่อ นี่ลูกชายคนเดียวนะครับ” นาคินทร์ย้ำความสำคัญของตนเอง
ก่อนจะหุบปากฉับ เพราะถูกดวงตาที่ส่องประกายล้ากวาดมองตั้งแต่หัว
จรดเท้า “อะไรครับ”

“เพราะโตมาแล้วเป็นแบบนี้ถึงไม่น่าโต กับแม่ก็คุยดี ทำไม่กับฉัน
แกถึงยกย่อนักนะตาคิน”

“ก็ผมอยากคุยกับพ่อแบบเพื่อนคนหนึ่ง”

“แต่ฉันเป็นพ่อ” อาศิรวิชใช้หนังสือในมือชี้ลูกชายที่เป็นเหมือนเงา
สะท้อนของตนเองสมัยหนุ่ม จะต่างก็ตรงที่เมื่ออายุเท่ากันนั้นเขาเองไม่มี
โอกาสมานั่งคุยสนิทชิดเชื้อกับบิดาเหมือนเช่นลูกชายคนนี้ทำ

“ครับ ผมรู้” นาคินทร์ลดหนังสือลงแล้วยิ้มมุมปาก...ถ้าไม่ใช่พ่อ
เขาก็คงไม่ยอมให้มาชี้หน้าแบบนี้หรอก “แต่ถ้าเราคุยกันแบบเพื่อนมันก็
ดีกว่าไม่ใช่หรือครับ แม่ก็บอกคินอย่างนั้น ที่สำคัญ...ยังให้มาชวนพ่อคุย
บ่อยๆ เพราะกลัวพ่อจะเหงา”

คราวนี้คนฟังยิ้มปากเมื่อนึกถึงภรรยาที่อยู่กินกันมา ทิพกันยาเป็น
เสาหลักสำคัญที่ค้ำจุนให้เขามีแรงทำงานก็จริง แต่บางทีก็อดคิดไม่ได้...
หล่อนช่างเหลือร้ายที่สอนลูกชายมาแบบนี้

แบบที่ไม่ว่าจะทำอะไรให้ไม่พอใจ เขาก็ไม่เคยโกรธนาคินทร์ได้นาน
สักที

“รำคาญ ฉันจะกลับไปนอนแล้ว” อาศิรวิชตัดบทแล้วลุกขึ้นยืน
พลางมองชายหนุ่มที่ลุกตามมายืนข้างๆ แล้วยกแขนตั้งฉากคล้ายจะให้
ควงแขนไป “ฉันไม่แก่ขนาดเดินไปเองไม่ไหวนะ”

“พ่อยังไม่หายปวดขาที่ครับ เกิดล้มอีกรอบแม่บ่นตายเลย”

“ก็ลองบ่นสิ” คนเป็นพ่อตอกกลับเสียงเย็นเยียบ

คนฟังรู้ดีว่าในคำพูดหัวนั้นไม่ได้ซ่อนความไม่พอใจเอาไว้ เพราะสิ่งที่เขารู้มาตลอดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาคือการให้เกียรติซึ่งกันและกันเสมอ

“แซยิดปีนี้ไม่อยากจะไปโชว์สเตปเปิดฟลอร์กับคุณนายเทรอครับ”

นาคินทร์เปรยแล้วเป็นฝ่ายจับมืออาศิรวิษมาแตะแขนตนเอง อีกฝ่ายไม่ขัดขืน เพียงหลุบตามองมือเขาเท่านั้น เมื่อยืนข้างกันแบบนี้แล้วเห็นได้ชัดเจนว่าตอนนี้เขาสูงกว่าคนที่เคยอุ้มตนเองเมื่อนานมาแล้ว

จวบจนเดินมาถึงที่หมายแล้วคนเป็นพ่อจึงปล่อยมือ

“พรุ่งนี้ประชุม แผนการตลาดใหม่เตรียมพร้อมแล้วใช่ไหม”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบหนักแน่น มองผู้สูงวัยกว่าซึ่งกำลังจับลูกบิดประตูและพยักหน้ารับอย่างพอใจ แม้ว่าแม่จะเคยออกกฎหมายห้ามคุยเรื่องงานที่บ้าน แต่เขาเข้าจริงก็ไม่มีใครทำได้สักคน โดยเฉพาะพ่อที่แม้แต่ตอนนี้ยังหายใจเข้าออกเป็นงาน

“แล้วก็อย่าให้ยุ่งกัต์อีก จะได้เลิกเป็นผีเสื้อเสียที”

อาศิรวิษกำชับก่อนผลักประตูเข้าไป โดยไม่เห็นว่าลูกชายคนเดียว ยิ้มมุมปากหลังจากนั้น เพราะเข้าใจความรู้สึกของผู้พูดดีกว่าใคร

๕

สุดท้ายแล้วการประชุมเรื่องไลน์สินค้าใหม่จบสิ้นลงที่การพักโครงการไว้ก่อน อาศิรวิชมองลูกชายที่ทำหน้าตังออกจากห้องประชุมไปแล้วถอนใจ... ใจว่าเขามองไม่ออกว่านาคินทร์ตั้งใจขนาดไหน แต่สิ่งที่เขาเห็นนอกจากนั้นคือความมั่นใจที่อีกฝ่ายมีมากเกินไปจนไม่มีใครกล้าขัด ดังนั้นจึงมีแต่ตัวเขาเองที่สกัดดาวรุ่งได้อย่างไร้ข้อกังขา

“ท่าทางจะโกรธหนักอยู่เหมือนกันนะครีบ” อาซาชายพูดพร้อมยิ้มบางๆ ให้พี่เขยที่ไม่มีสีหน้าหนักใจสักนิดเมื่อเห็นลูกชายเดินกลับเข้าห้องทำงานตนเองทันที

“ช่วยไม่ได้ ก็มันยังไม่ดีพอ” คำตอบนั้นชัดเจนตามแบบนักธุรกิจที่มองผลกำไรเป็นสำคัญ

คนฟังรู้ดีถึงความเข้มงวดของผู้ที่หวังจะหลอมให้ลูกชายคนเดียวแข็งแกร่งสู้กับแรงเสียดทานอื่นในธุรกิจได้... พูดให้ถูกคือ ถ้าผ่านอาศิรวิชไปได้ คนอื่นก็จะเป็นแค่คู่แข่งตัวสำรองของนาคินทร์เท่านั้น

“ยังไงก็ไปดูหน่อยแล้วกัน หวังว่าคงจะไม่ถอดใจไปเสียก่อน” พ่อที่

ตั้งตัวเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งหันมาฝากความหวังกับน้ำชายที่อยู่ฝ่ายพันธมิตรของลูกชายเสมอ “แต่ก็อย่าช่วยเสียหมด ให้หัดคิดเองด้วยว่ายังพลาดอะไรไป”

“ครับ” พอรับปากแล้วอาซาซายก็ถูกตบป่าสองครั้งโดยมีนัยราวกับต้องการมอบภาระหนักให้ ก่อนผู้พูดจะเดินจากไป โดยมีเลขานุการประจำตัวที่ยืนรออยู่ห่างๆ นานแล้วเดินตามประกบ

ที่จริงความสนิทสนมที่มากขึ้นตามเวลาในฐานะเครือญาติไม่ทำให้คนที่ได้รับรู้สึกว่าเป็นบุคคลสำคัญต่อบริษัทมากไปกว่าเดิม เพราะแต่เริ่มเดิมที อาซาซายทำงานในฐานะพนักงานบริษัทของอาคิระวิษเท่านั้น และการก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในฐานะน้องเขยก็เป็นเหมือนดาบสองคมอย่างช่วยไม่ได้

บางคนก็ว่าครอบครัวยุคนี้เป็นหนูตกถังข้าวสารเพราะได้ดองกับตระกูลพิชิตทรัพย์

และหนึ่งในนั้นไม่ใช่ใครอื่น คือผู้ชายร่างโตไว้หนวดเคราน่าเกรงขามประดับใบหน้า ซึ่งเพิ่งเดินออกมาจากห้องของนาคินทร์ และยิ้มทักทายทันทีที่เห็นเขาซึ่งมาถึงช้าไป ชายคนนั้นเดินผ่านไปโดยไม่สนทนากับใครทั้งสิ้น แม้แต่เลขานุการมือใหม่อย่างจิริวที่ยืนขึ้นทันทีที่เห็นประตูเปิดออก

“เข้าไปนายนี้อย่าง”

“คุณสีหราชเข้าไปประมาณห้านาทีได้ค่ะ” หญิงสาวตอบอ้อมแอ้มแล้วยกมือขยับแว่นตา “ความจริงคุณนาคินทร์ก็สั่งไว้แล้วค่ะว่าไม่ยากให้ใครรบกวน แต่ดิฉันก็ทำไม่ได้”

“ไม่เป็นไรหรอก ถึงยังงั้นฉันก็มีวิธีเชิญคนออกมาเองอยู่แล้วถ้าเขาราคาญ ยิ่งเป็นคุณสีหราช เขาไม่ว่าเธอหรอก”

คำปลอบนั้นเหมือนน้ำใจหญิงสาว จิริวค่อยโล่งใจเพราะรอยยิ้มอบอุ่นของคนตรงหน้า แต่ไม่ทันไรคนที่ปลอบกลับเป็นฝ่ายเปิดประตูเข้าห้องเป็นคนถัดไปเสียเอง ปล่อยให้เธอมองตามตาค้างด้วยห้ามไม่ทัน

ไม่ต่างกับตอนสี่หราชเข้าไปในห้องไม่มีผิด

อาการที่หลานชายหันขวับมาทันทีที่ประตูเปิดออกทำให้อาชาชาย
อยากหัวเราะแต่กลับไว้ เพราะชายหนุ่มที่กำลังยืนเท้าเอวอยู่ริมกำแพง
กระจกถอนใจโล่งอกทันทีที่เห็นว่าเป็นเขา

“คิดว่าลุงรახเสียอีก”

“นำราคาณขนาดนั้นเลยหรือไง” คนถามแกล้งถามทั้งที่รู้คำตอบดี

“ช่างเถอะครับ อารมณ์เสียเปล่าๆ ตอนนี้อยู่กับราคาทองที่เก็บไว้
กำลังขึ้นแท้ๆ”

“นั่นมันพอให้มาใช้หรือไง”

“ของพ่อก็เหมือนของกิน ทุกอย่างนั้นแหละ ของกินทั้งหมด” นาคินทร์
ตอบหน้าตาเฉยแบบที่คนฟังเอียงไม่ได้เพราะเป็นเรื่องจริงที่สุด

“เออ ของแกตาคิน” อาชาชายเท้าเอวบ้าง แล้วตัดสินใจนั่งเก้าอี้ฝั่ง
ตรงข้ามโต๊ะทำงาน มองหลานชายซึ่งถอนใจยาวแล้วกลับมานั่งประจำที่
พร้อมประสานมือบนโต๊ะราวกับตั้งใจระบายอารมณ์อัดอั้นให้พันธมิตร
เพียงคนเดียวของตนเองรับรู้

“แต่แข็งที่คิดว่าจะทำได้ดีกว่านี้เท่านี้เอง แต่พอมาเจอลุงสี่หราชแล้ว...
ช่างเถอะ” ชายหนุ่มยกไหล่ ไม่อยากนึกถึงผู้ที่เป็นญาติห่างๆ

ตระกูลของสี่หราชเป็นญาติทางสายน้องชายปู่ แต่ปู่เขาได้รับสืบทอด
ธุรกิจนี้โดยตรงเพียงลำพัง และตอนนี้ก็ดูเหมือนกับว่าฝ่ายนั้นเริ่มก้าวถอย
ขึ้นเรื่อยๆ หลังจากพ่อเขาอนุญาตให้เข้ามาช่วยเพราะธุรกิจส่วนตัวของทาง
นั้นที่ระดับประคองตัวอย่างลำบากเรื่อยมาล้มไม่เป็นท่า และที่มาเมื่อครูนั้น
สี่หราชอาสาจะมาช่วยผลักดันเขาเต็มที่ หลังจากครั้งก่อนเตรียมส่งหลานสาว
มาเป็นเลขานุการของเขา แต่โชคยังดีที่ชายหนุ่มนำจริยามาเป็นเลขานุการ
ฉุกเฉินก่อน

จจะว่าเขามองโลกในแง่ร้ายก็ได้ ใครเล่าจะชอบคนที่เคยพูดถึง

ครอบครัวทางแม่ว่าร้ายเพราะพ่อบ้าง

“เอาเถอะ ทำงานกันดีกว่า” ชายหนุ่มตัดบทย่างฉับไวแล้วเปิดแฟ้มที่เพิ่งถูกพับโครงการขึ้นมาใหม่ เพราะแต่ไหนแต่ไร บิดาเคยสอนงานให้ก็จริง แต่เวลาทำงานมีปัญหาไม่เคยยื่นมือเข้าช่วยสักครั้งนอกจากแนะนำให้เขาแก้ด้วยตัวเอง ก่อนหน้านี้อลองถามตรงๆ ก็ไม่บอก จนกระทั่งเข้าประชุมยังบอกแต่ความมั่นใจไม่สมบูรณ์แล้วตีกลับ เขารู้สึกเหมือนเป็นบอนไซแคระไม่ผิดพอแตกก้านออกมาหนอยก็ถูกเล็มออก จำกัตอยู่ในกระถางที่โตไปกว่านี้ไม่ได้

จรีวารุกตามเข้ามาในฐานะเลขานุการเพื่อบันทึกทุกอย่างหลังจากนี้เท่าที่เขาจะคิดได้ หญิงสาวก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่อย่างเงียบเงียบแม้ว่าคนทั้งสองจะเริ่มถกเถียงกันเรื่องสินค้าตัวใหม่ที่ยังไม่ลงตัวสักที

จนกระทั่งเลยเวลาเลิกงานแล้ว นาकिनทร์จึงปิดประชุมย่อย อาซาชายขอแยกตัวไปห้องตนเองขณะนาकिनทร์ตั้งใจจะหอบเอกสารที่เหลือกลับไปติดต่อบ้าน หน้าที่ยกแฟ้มอีกหลายเล่มตกเป็นของเลขานุการสาวโดยเจ้านายหนุ่มเดินตัวปลิวเข้าไปในลิฟต์ก่อน

จรีวามีมือไม่ว่างทั้งสองข้าง ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายกดลิฟต์ ลิงที่เขาถืออยู่มีเพียงสมุดโน้ตเธอเท่านั้น

“ผมขอยืมดูไว้ก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้จะคืนให้นะครับ”

“ความจริงดิฉันกลับไปพิมพ์แล้วส่งให้คุณนาकिनทร์ก็ได้ค่ะ ใช้เวลาไม่นาน”

หล่อนต้องการส่งงานแบบเรียบร้อยยให้เขา ทว่าชายหนุ่มกลับยกไหล่แล้วเปิดสมุดโน้ตดูในตอหน้า

“ไม่เป็นไรครับ ลายมือคุณอ่านไม่ยาก” นาकिनทร์บอกเหตุผลพร้อมยิ้มบางๆ ให้ผู้หญิงที่ต้องทำงานร่วมกันต่อ เขาควรซื้อใจเธอเอาไว้บ้าง แต่เมื่อลิฟต์เปิดออกเขาก็เดินนำตัวปลิวออกไป ปล่อยให้หญิงสาวถือแฟ้มเต็มมือเดินก้มหน้าตามต่ออยู่ จนถึงรถหรรุ รวจนเขาเปิดท้ายรถแล้วจึงช่วยลำเลียง

เอกสารพวกนั้นใส่ลงไป

“ผมเป็นญาติแท้ๆ ไม่ค่อยอยากจับของพวกนี้เท่าไร ยิ่งเพิ่มล้างๆ ที่คุณถือมาทำทางฝุ่นเยอะ ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เป็นหน้าที่ดิฉันอยู่แล้ว” จริวาตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา หล่อหน้าได้ย่นเสียงปิดท้ายรถ มองเห็นปลายร่องเท้าหนังของอีกฝ่ายขยับมาใกล้อีกก้าวหนึ่ง

“วันนี่ก่อนที่ลุงสีหราชจะเข้ามา คุณได้ห้ามไว้ไหม”

คำถามนั้นทำให้ใจคนถูกถามไหววูบ แม้ว่าน้ำเสียงผู้พูดฟังดูนิ่งเหมือนไม่มีอารมณ์โกรธหรืออย่างอื่นเป็นพิเศษก็ตาม

“ค่ะ ดิฉันขอโทษ...”

“เขาว່าคูณรีเปล่า”

“ค่ะ?” จริวาเงยหน้ามองเจ้านายหนุ่มอย่างไม่เชื่อหูนัก

“เขาตำหนิคุณด้วยรีเปล่าที่กั้นไม่ให้เข้าไปในห้องผม” นาคินทร์ขยายความชัดเจนขณะคนฟังพยักหน้ารับเจื่อนๆ “คราวหลังถ้าผมบอกว่าไม่ให้เข้าก็คือไม่ให้เข้า ถ้าเขาตำหนิหรือขู่อะไรก็บอกว่าคุณเป็นคนของผม เข้าใจไหม”

หญิงสาวพยักหน้ารับด้วยสีหน้านิ่งๆ แล้วขยับแว่นเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่เหมือนหัวใจพองโตขึ้น

“เข้าใจตรงกันแล้วก็ดีครับ คุณกลับบ้านเถอะ ดึกแล้ว” เจ้านายหนุ่มพูด มองเลขานุกรการเฉพาะกิจยกมือไหว้ตนเอง เขารับไหว้ตอบก่อนเห็นว่าเธอโคลงศีรษะแล้วรีบเดินจากไป

เมื่อละสายตากลับมาเขาจึงยกไหล่ หยิบกระดาษขีซุผสมแอลกอฮอล์เช็ดมือส่งท้าย เตรียมขึ้นรถเพื่อทำหน้าที่ขับด้วยตนเอง เนื่องจากให้ภูชิตพักงานไปจนกว่าเขาจะหายหงุดหงิดตอนเห็นหน้าฝ่ายนั้น ทว่าตอนกำลังจะเปิดประตูรถกลับเห็นเงาคนที่หลบหลังเสาสะท้อนกระจกติดฟิล์มห่างไปไม่มาก เขาจึงเปลี่ยนใจหันกลับแล้วก้าวตรงไปที่จุดต้องสงสัย จึง

เห็นชายเสื้อคนที่แอบอยู่โผล่ออกมา ชายหนุ่มทิ้งระยะห่างไว้เท่านั้น ยืนกอดคอจ้องหน้าคนที่ผู้ต้องสงสัยค่อยๆ ยืนหน้ามาเพื่อดูลาดเลา

ทันทีที่เห็นหน้าเธอ มือเขาก็เกร็งอย่างห้ามไม่ได้ และหญิงสาวคนนั้นดูตื่นตระหนกไม่น้อยที่เห็นว่าเขามองอยู่ก่อน เธอจึงค่อยๆ เดินออกมาจากเสาที่แอบอยู่ ยิ้มแหยๆ ตอนเห็นชายหนุ่มตรงหน้ามองเธอตั้งแต่วางเท้า

“รออยู่ตรงนี้ ผมจะโทร. เรียกรถพยาบาล” เขาสั่ง สภาพอเดานั่นนั้นยังตราตรึงใจเขาไปอีกหลายวัน แม้ว่าวันนี้หญิงสาวจะสวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีนและสวมรองเท้าผ้าใบที่ห่อติดตลาดก็ตาม

“เรา...ฉันไม่ได้อยู่โรงพยาบาลแล้วค่ะ”

ประโยคนั้นทำให้ชายหนุ่มซึ่งกำลังกดโทรศัพท์มือถือซังก มองหน้าหญิงสาวชอบตาคอล้ำเข้าตาสีกเหมือนหลุมดำที่ดูทุกอย่างใกล้ตัวลงไป ในความมืดอันไม่มีที่สิ้นสุดได้

“ถ้าอย่างนั้นผมจะแจ้งตำรวจว่าคุณตั้งใจมาดักกรอผม ซึ่งทำให้ผมหวาดกลัวมาก” นาकिनทร์ก้าวถอยหลังโดยจับจ้องหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตา “หรือไม่อย่างนั้นก็ไปไกลๆ ซะ ผมจะทำไมไม่เห็นคุณ แล้วก็อย่าเข้ามาใกล้ผมเกินรัศมีสิบเมตรอีก ไมสิ ไม่ต้องมาให้เห็นดีกว่า”

“แต่ฉัน...อยากเห็นคุณตลอดเวลา” พูดแล้วหญิงสาวก็เขินเอง เธอซบหน้าลงกับฝ่ามือจึงไม่เห็นว่าคุณฟังเล็กคิ้วปรับสีหน้าไม่ถูก เพราะไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไรดี

เมลินดาเงยหน้าขึ้นหลังพยายามข่มอารมณ์ไม่ให้แสดงออกทางสีหน้าเกินไป อดกลั้นอย่างยิ่งที่จะไม่เดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่มซึ่งมีท่าทางหวาดระแวง เพราะเขาอาจถอยหนีหรือไม่ก็เรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยให้เข้ามากันเธอออกไปทันทีก็เป็นได้

“ที่คุณตามผม คุณต้องการอะไร” ท่าทางขัดเขินหรือคำพูดก่อนหน้านี้ของเธอไม่มีผลต่อเขาแม้แต่น้อย สีหน้าชายหนุ่มเฉยเมยทว่าดวงตาฉายแววคุกรุ่น ลืมเรื่องที่เขาตั้งใจจะอธิบายเพราะรังแต่จะทำให้ตัวเอง

ดูแปลกประหลาดในสายตาเขา

เกือบสัปดาห์ที่เมลินดาออกจากโรงพยาบาลหลังไอรีนยืนยันกับแพทย์ว่าต้องการให้เธอมาอยู่ในความดูแลของตนเองเพื่อแบ่งเบาภาระ และจะไปพบแพทย์เป็นครั้งคราวตามนัดหมาย ซึ่งอันที่จริงแล้วถูกเพียงครั้งเดียว เพราะน้องสาวให้เธออยู่ที่บ้านหลังเดิมของครอบครัว ส่วนตัวเองก็เตรียมย้ายไปอยู่กับสามีอย่างถาวร

ก่อนออกจากโรงพยาบาลหญิงสาวต้องอดทนอย่างมากเพื่อทำตัวให้เป็นปกติ แพทย์จะได้ลงความเห็น أنهاไม่มีอาการร้ายแรงขนาดเป็นภัยคุกคามคนอื่น น่าไว้ใจพอที่น้องสาวจะยอมรับกลับไปด้วยได้

“ฉันอยากเห็นหน้าคุณ” เธอทิ้งช่วงเงยบานานกว่าจะตอบแล้วก้มหน้าลงขยับมือบีบกระเป่าสะพายที่บรรจุเสื้อสูทของชายหนุ่มซึ่งได้รับมาวันนั้นเรียกกำลังใจ “ฉันอยากเห็นหน้าคุณ...อยากเห็นว่าคุณเป็นยังไงบ้าง ฉันเป็นห่วง...”

“คุณชอบผมเหรอ” นาคินทร์เลิกคิ้ว มองหญิงสาวซึ่งพยักหน้ารับซำๆ ไม่เสียเวลาหยุดคิดสักวินาที

“ให้ตายสิ” เขากลอกตาเมื่อได้รับคำตอบผ่านทางเงินอายนั้น นึกอยากตวาดหรือไล่เธอไปไกลๆ ทว่าดูจากท่าทางแล้ว การจับไล่แบบประนีประนอมน่าจะเหมาะกว่า หากเขาทำให้เธอเจ็บช้ำน้ำใจจนกลายเป็นความโกรธ ก็ไม่แน่ว่าท่าทางที่ไม่ค่อยปกตินี้จะกำเริบแล้วอาจจะคลั่งขึ้นมาก็เป็นได้

“คุณชื่ออะไร”

“หรือนาคิน” เมลินดาตอบซำๆ แต่ทำตาโตเมื่อได้รับปฏิกริยาตรงกันข้ามจากที่คิดไว้ เกือบเพลอียัมหากไม่เห็นสีหน้าที่มองเธอกลับมาเหมือนไม่วางใจเท่าไร

“เอาอย่างนี้ละคุณหรือนาคิน” นาคินทร์พูดอย่างไม่ติดขัดแม้รู้สึกว้าชื่ออีกฝ่ายดูแปลกกว่าปกติ “ผมจะไม่ห้ามถ้าคุณชอบผม แต่ว่ามันต้อง

มีขอบเขต คุณไม่อยากเห็นผมก็เรื่องของคุณ แต่อย่าให้ผมเห็นคุณก็พอ แบบนี้ดีไหม”

“แต่ว่า...”

เขานี้หัวห้ามหญิงสาวที่กำลังขยับปากพูด เพราะข้อเสนอเสนเป็นธรรมเนียมบังคับมือชกของเขานั้นไม่มีข้อต่อรอง “มันดีแล้ว เพราะงั้นหลังจากนี้ผมหวังว่าจะไม่เห็นคุณอีก”

เมลินดาค่อยคลายมือเกร็งที่จับกระเปาะสายเมื่อเข้าใจความหมายอีกฝ่ายอย่างชัดเจน การที่ไม่ได้ตอบอะไรอาจทำให้ชายหนุ่มเข้าใจว่าตกลงรับข้อเสนอ นั้น แล้วฝ่ายนั้นก็เดินถอยหลังไปโดยยังมองเธอไม่ละสายตา

หญิงสาวรับรู้ได้ว่าหากเขาจากไปแล้ว ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ ที่ได้เข้าไปใกล้เข้ามาขนาดนี้ และหลังจากนี้เธอจะไม่มีวันได้พูดคุยกับเขาเหมือนวันนั้น

“เดี๋ยวค่ะ” เมลินดาตัดสินใจตะโกนบอก ไม่คิดจะก้าวเท้าเข้าไปลดระยะห่าง เพราะสิ่งที่เธอจะพูดหลังจากนี้น่ากลัวยิ่งกว่าการที่เธอจะวิ่งเข้าไปกอดเขาเหมือนครั้งก่อน “มีผู้หญิงตามคุณอยู่ ตามมาตลอด และจะไม่ไปไหนจนกว่าคุณจะซัดใช้ในสิ่งที่เขาต้องการ”

เมลินดากลับใจพูดทั้งที่รู้ว่าเขาต้องหาว่าเธอบ้า พยายามไม่มองไปในรถข้างคนขับที่มีเงาดำนั้นนั่งรออยู่ เพราะสิ่งนั้นหันหน้ามาจ้องเธอเมื่อรู้ตัวว่าถูกพูดถึง

“ใคร?” นาकिनทร์ถามกลับ “คุณพูดถึงตัวเองหรือไง”

เมลินดาส่ายหน้าจนผมปลิวไหว ดวงตาร้อนผ่าวเมื่อเห็นสีหน้าชายหนุ่มโกรธซึ่งเพราะไม่เชื่อ เธอเ้ม้มปากตอเห็นนาकिनทร์เปลี่ยนใจเดินเข้าหาอีกสองก้าว

“เงาคำที่ฉันไม่รู้ว่าเป็นใคร”

เขาหยุดอยู่กับที่ทันทีที่เธอพูดจบ